

Thiếu Gia Cùng Gia Nô

Contents

Thiếu Gia Cùng Gia Nô	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	19
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10	27

Thiếu Gia Cùng Gia Nô

Giới thiệu

Thể loại : đam mỹ, truyện ngắn, cổ đại, ngược, 1×1, mỹ cường bá đạo niên hạ công x nhược thuần phác đại hán thúc th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-gia-cung-gia-no>

1. Chương 1

Thuận Lâm liên tục lẩn lộn, lúi túi tận bên trong chân tường. Ngày hôm nay, vào lúc ban đầu, y mặc hắc trên thân là cái áo khoác ngoài màu xanh mà y vốn thích nhất, đã bị giặt đến trở nên phai đi màu vốn có, chỉ sót lại một màu trắng, cũng vẫn không giúp thân hình của y hiện ra một chút dáng vẻ thư sinh nào cả.

Mà, hiện tại, bởi vì vừa nãy, y mới bị té ngã vào trên nền nhà phủ đầy bụi bặm. Chỉ vì ngày hôm nay, đặc biệt là muốn tiếp đón long trọng, mà y đã tắm một lúc rất lâu, đến cả khuôn mặt đều sạch sẽ cũng đã dính phải mấy phần bụi bặm khiến cho cả khuôn mặt luôn mang vẻ trung thực đang hiện ra thần sắc sợ hãi lại càng thêm mặt mày xám xịt.

Lâm Gia Bảo lại vươn tay tới muốn tóm lấy y. Bởi, hắc luôn quen sống trong nhung lụa, cho nên, trên cánh tay trắng nõn thon dài lại hiện lên mấy vết hình dấn ngón tay ửng đỏ lên, hết sức rõ ràng, càng khiến cho Thuận Lâm khiếp sợ đến cực điểm, thân thể của y lại lập tức trốn tránh, chui rúc liên tục.

Mà, sắc mặt của Lâm Gia Bảo vốn đã khó coi đến không thể nhìn khó coi hơn được nữa. Tính tình kiêu căng của con ông cháu cha hoàn toàn đã bộc phát mà sôi sục lên. Hắc không hề ngờ tới, chỉ vì hắc lâm thời nảy ra ham muốn, định chiếm đoạt lão nam nhân này. Thì, y lại dám phạm thượng, nghịch ý, chống trả hắc. Đến cùng thì vẫn bị hắc tóm được mà thôi. Đến lúc đó, hắc nhất định phải trừng và mấy cái vào

miệng của y, mới có thể tiêu trừ bớt nỗi giận dữ ở trong lòng của hắn đi. Có điều, Lâm Gia Bảo liếc mắt, ngấm nhìn cái cặp lông mày căng mịn ở được bao phủ một lớp vải quần ở phía dưới vạt áo ngoài kia. Nếu như cái lão nam nhân này, ngoan ngoãn, tự nguyện mà hầu hạ hắn. Hắn cũng có thể bớt đi mấy lần đánh đòn xử phạt y, đều sẽ tính toán trừ đi y trong lúc làm cũng được rồi a.

Thuận Lâm lại càng thêm sợ hãi.

Ở trước mắt y, đây là vị thiếu chủ tử tuần mỹ, cả một năm cũng khó có thể được nhìn thấy mấy lần. Từ sau khi lão gia tạ thế, hắn chính là người nắm toàn quyền ở trong phủ.

Trước đây, y luôn nghe thấy mọi người nói, có kẻ hầu đã bỏ qua cơ hội để nịnh bợ chủ tử. Kẻ nọ không chỉ chọc giận chủ tử, mà còn làm hắn bị thương nữa đi. Thuận Lâm nghe xong, làm sao cũng sẽ không tin được mấy lời lẽ đồn đãi nói hư nói vượn đó.

Thế nhưng, hiện tại, Thuận Lâm biết bản thân mình đã triệt để chọc giận thiếu chủ tử đây rồi. Y sợ hãi, hoảng loạn, bởi y sắp gánh chịu cơn thịnh nộ giáng xuống rồi đi. Bây giờ, y cũng đã sắp chịu không nổi nữa rồi.

Y chân thành, lắp ba lắp bắp, xin tha:

– Thiếu chủ tử, thiếu chủ tử. Tiểu nhân không dám. Ngài đại nhân đại lượng không chấp chúng tiểu nhân. Cho nên, xin ngài tha tiểu nhân đi!

Lâm Gia Bảo không đoái hoài gì đến lời cầu xin của Thuận Lâm. Hắn vẫn còn đang vươn cánh tay đến, túm lấy, kéo thân thể của lão nam nhân đang hiện ra vẻ mặt đầy uất ức, chui rúc, núp sâu vào trong góc tường, y vẫn hận không thể cuộn người ẩn vào trong bức tường đi.

Nếu như y muốn hấp dẫn sự chú ý của hắn, vậy thì, hắn có thể nói chính xác cho y biết kết quả là, y đã thành công rồi!

Hiện tại, chính là lúc trả giá để đổi được sự thành công này đi.

Kỳ thực, Thuận Lâm cũng không dám thật sự phản kháng.

Bởi, y luôn làm công việc nặng nhọc tốn sức, theo thời gian đã luyện ra một thân thể cường tráng. Dù cho có ba tên Lâm Gia Bảo gộp lại vậy lấy, cũng không bằng một cái đấm của y đi.

Nhưng ai bảo, Lâm Gia Bảo lại là kẻ nắm quyền lớn nhất ở trong phủ này, cũng là chủ tử của Thuận Lâm – y. Nô tài mưu hại chủ tử, xử phạt nhẹ nhất, cũng là bị sung vào trong ninh cổ tháp làm khổ dịch. Cho nên, y chỉ dám nhẫn nhịn, trốn tránh, chui rúc.

Dù là như vậy, thì đôi bàn yếu ớt của Lâm Gia Bảo đến ngũ cốc cũng chưa từng lựa đến, nhất thời cũng không có nào, bắt được y cả.

Lửa giận của Lâm Gia Bảo càng lúc càng bạo phát lên, tiện thể, dục hỏa càng ngày càng vượng. Lúc ban đầu, hắn chỉ có một chút ham muốn. Hiện tại, do Thuận Lâm càng né tránh đụng chạm của hắn mà càng thêm cực kỳ bị kích thích. Hôm nay, hắn liền không tin, hắn không túm được cái lão nam nhân vô dụng này ăn tươi nuốt sống đến triệt để a.

Xưa nay, thứ mà Lâm Gia Bảo – hắn coi trọng, thì sẽ không có việc không thể chiếm được ở trong tay của hắn được.

Sáng mai, tiểu thiếp thứ mười bốn mới cưới của hội trưởng kinh đô thương hội Hách Văn Thông, sẽ được đưa đến trong phòng ngủ của hắn. Hiện tại, đến thập tam thái bảo do Tử Ngộ phương trưởng ở quốc tự mới vừa bồi dưỡng ra cũng đang đặt ở trên bệ cửa sổ của hắn. Trước đây không lâu, hắn mới từ Mẫu Đan các ở Giang Nam, trả ra một cái giá cao, chuộc Ý Thuý ra ngoài, cũng đã thưởng nữ nhân này cho Lâm Phúc quản gia.

Lâm Gia Bảo rốt cục cũng túm được Thuận Lâm. Tuy rằng, hắn phải đánh đổi bằng việc mu bàn tay của hắn đã bị cào đến bị thương. Nhưng, giờ khắc này, hắn cười đến cực kỳ đắc ý.

Thuận Lâm nhìn thấy mấy vết cào rõ rệt ở trên mu bàn tay của Lâm Gia Bảo do tự y quờ quạng gây ra. Lần này, đúng là, y thật sự bị làm hoảng loạn đến hoàn toàn há hốc mồm. Y cũng không dám phản kháng

nữa. Hiện tại, ở trong đầu của y, chỉ có ba chữ ninh cổ tháp xoay quanh đến tràn đầy. Ninh cổ tháp, lại là một nơi kinh khủng chuyên ăn tươi nuốt sống ở trong truyền thuyết a. Cứ lấy ví dụ như, hiện tại gân cốt, thân thể khỏe mạnh này của y đi. Vừa đi tới nơi đó, liền làm đến hóa thành bộ xương khô cũng không nhất định sẽ được quay trở về đi.

Đây, rốt cuộc, là đang xảy ra chuyện gì a?

Thuận Lâm lập tức quỳ xuống trên mặt đất, đầu liền cúi lạy, cái trán đập mạnh liên tiếp xuống nền đất phát ra tiếng va chạm ‘cốp cốp’ vang vọng.

Y làm thân lao dịch, lại xuất thân nhà nghèo, cho nên đến cái trán cũng cứng hơn so với người thường một chút đi. Y cúi lạy đến bụi bặm tung bay, ngẩng đầu lên, cả khuôn mặt cũng chỉ là mặt mày xám xịt, cái trán cũng chỉ để lại một vệt hồng ửng lên, lại không có chảy máu:

– Thiếu chủ tử tha cho ta đi. Ta không dám. Lần sau, ta không dám nữa đâu.

Thuận Lâm quỳ trên mặt đất. Nhất thời, Lâm Gia Bảo vốn túm lấy y đứng lên, mà thân thể của y cũng không hề có nhúc nhích cái nào. Hiện tại, Lâm Gia Bảo dùng cả hai tay lôi y lên càng không nổi đi. Lâm Gia Bảo thử mấy lần vẫn là thất bại. Hắn không khỏi xoay cầm vài cái.

Cái lão nam nhân này, đến cùng là khờ thật, hay là giả ngu đây?

Lâm Gia Bảo không kéo y đứng lên nổi, liền không kéo nữa. Hắn trực tiếp liền ngồi xổm ở trước mặt của Thuận Lâm đang quỳ ở trên mặt đất. Hai tay của hắn bắt đầu cởi bỏ y phục của y. Dù có mặc đến cần thận đến thế nào đi nữa, thì chiếc áo ngoài màu xanh này, vẫn đã bị giặt nhiều đến mức trở nên trắng bệch đi, có thể thấy, đây là áo cũ đã được mặc qua rất nhiều năm rồi đi. Lâm Gia Bảo vừa cởi đồ cho y, vừa bắt đầu nói chuyện với Thuận Lâm:

– Người nên đi theo ta đi thôi. Thiếu chủ tử không chỉ, không để ý đến tật xấu của người, ta sẽ còn sủng người. Y phục rách rưới thế này, về sau, người liền không cần mặc nữa đi. Người muốn bao nhiêu y phục mới thì thiếu chủ tử cũng đều mua cho người a.

Đây đều là lời ngon tiếng ngọt mà hắn nói ra, chỉ để dụ dỗ lão nam nhân ngoan ngoãn nghe theo hắn thôi. Lâm Gia Bảo là người nào a, muốn cái dạng nữ nhân hay nam nhân gì mà lại không có a?

Hiện tại, chỉ bởi vì, hắn vừa ý lão nam nhân ở trước mắt này thôi. Nhưng vừa nhìn qua cái bộ dạng què mùa, khuôn mặt trung thực chất phác này của y, thì ai cũng biết, Lâm đại thiếu chủ tử đây, chỉ là hứng thú mới mẻ nhất thời thôi đi.

Ban đầu, hắn thừa nhận chỉ có một chút ham muốn trêu ghẹo mà thôi. Hiện tại, Thuận Lâm lại luôn chống đối, chọc cho hắn vừa giận dữ lại vừa hưng trí bưng bưng. Cho nên, nào có đạo lý, nam nhân đang hưng phấn, rõ ràng đã ở trong trạng thái như tên đã lắp vào cung, lại không thể không bắn đi a. Hiện tại, dù là y kêu hắn đi hái mặt trăng xuống đây, hắn cũng sẽ không do dự mà đồng ý ngay thôi.

Thuận Lâm tập trung kéo cổ áo ngoài màu xanh đã bạc màu xuống, chỉ là y lại không cho Lâm Gia Bảo cởi ra được.

Nói về chuyện khác một chút. Cái vị nam nhân trung niên chất phác, thành thật, cũng đã nghèo khổ sống qua nửa đời, cho nên, không phải là chỉ kêu y ngủ một giấc thôi sao. Ngủ xong, quay đầu đi một cái, xem như y đã bị chó cắn là được. Huống hồ gì, Thuận Lâm liếc mắt nhìn vị thiếu chủ tử tuấn mỹ ở trước mắt này, có điều, lại là bị một con chó xinh đẹp cắn phải cũng không tệ đi.

Đáng tiếc là, Lâm Gia Bảo thiên tính vạn tính, lại tuyệt đối không ngờ tới, Thuận Lâm là một người hoài cổ. Chiếc áo ngoài màu xanh này, thứ mà y thích nhất. Làm sao đi nữa, y cũng sẽ không để cho Lâm Gia Bảo xé rách chiếc áo này quảng đi.

– Ta không muốn y phục của người.

Lâm Gia Bảo đẩy cái tay vẫn đang túm chặt lấy cổ áo của Thuận Lâm ra rất lâu, nhưng lại đẩy hoài không ra. Hắn hầu như đã bị tức giận đến sắp gọi mấy gã tráng đinh đến đây ngăn lại Thuận Lâm, để hắn mau lẹ làm xong việc này một chút a.

Có điều, nếu đối với những mỹ nữ xinh đẹp nghiêng thành nghiêng nước, giả vờ thanh cao, mà chuyên dùng cường để chiếm đoạt được, thì cũng bình thường thôi. Nhưng, bây giờ, là đối với một lão nam nhân, mà lại cần dùng cường lại còn huyền não đến mọi người đều biết sự thật này, thì hẳn làm sao còn mặt mũi nào đây.

Bây giờ, rốt cuộc thì hẳn lại nghe thấy cái lão nam nhân này, nói ra lời lẽ không dính dáng gì đến việc xin tha gì đó nữa rồi. Hẳn cảm thấy việc này còn có cơ hội a.

– Cái kia, người nghĩ muốn cái gì a? Chỉ cần người đi theo tiểu gia. Gia đều đồng ý cho người nha.

– Ta nghĩ muốn.....

Thuận Lâm muốn nói rồi lại thôi.

– Người muốn cái gì liền nói a!

Lâm Gia Bảo dùng giọng điệu đàm phán, dụ dỗ từng bước một.

– Thiếu chủ tử, người chỉ cần thả ta ra thôi.

Sững sốt một chút, Lâm Gia Bảo liền nổi trận lôi đình,

– Thì ra là vậy. Người, cái lão tiểu tử này, đùa giỡn ta đây, vui vẻ lắm đúng không hả?

Một trận đánh liền giáng xuống trên đầu của y. Tuy nói, tay của Lâm Gia Bảo đến ngũ cốt cũng chưa từng lựa qua, vốn không thể so với Thuận Lâm cường tráng. Nhưng đến cùng, hẳn vẫn là tên nam nhân ra tay đánh người cho nên, vẫn là có chút sức mạnh gây tổn thương đi.

Thuận Lâm trốn cũng không dám, càng không biết làm sao để trốn, càng không thể đưa tay ra phản kháng. Lần này, y đã hoàn toàn bị đánh cho bối rối. Vốn là mặt mày xám xịt, bây giờ cả khuôn mặt càng không dễ nhìn, càng tô lên đủ mọi màu sắc đến mức muôn màu muôn vẻ, y vừa che chở đầu vừa kêu lên:

– Thiếu chủ tử tha cho ta đi! Tha cho ta đi, tha cho ta đi!

Lâm Gia Bảo đánh đến một người, hẳn đứng lên, nghỉ ngơi lấy lại một chút hơi.

Hắn thật muốn mắng lão nam nhân này, thật là nhát gan mà, đến phản kháng cũng không dám, chỉ cứ biết dập đầu xin tha được, lặp đi lặp lại mỗi một câu tẻ nhạt. Hẳn liếc mắt nhìn y trong miệng đều tuôn ra đầy loie xin tha, thân thể còn đang chui rúc, tránh né ở trên mặt đất. Hẳn muốn hé miệng nói một chút gì đó, lại hoàn toàn không biết là phải mắng y không có cốt khí, hay là khen y có cốt khí, mới tốt đây.

Lâm Gia Bảo nghỉ mệt trong một chốc. Tầm mắt của Thuận Lâm xuyên qua khe hở của hai cánh tay vẫn luôn che chở cái đầu của mình, thoáng buông lỏng xuống, nhìn lên sắc mặt của Lâm Gia Bảo, y lại bày ra dáng vẻ đầy tội nghiệp.

Lâm Gia Bảo liếc xéo y một cái. Dường như y lại bị kinh sợ, lập tức thả xuống hai cánh tay ở trên đầu, liền run rẩy, lẩy bẩy mà cuộn thân thể lại thành một đoàn, vội vàng, lết đi, chui rúc vào góc tường, dường như là một con thỏ nhà ngáy ngốc ử rử ngồi vào góc vậy.

Lâm Gia Bảo xem một màn diễn ra trước mắt này, liền phì cười. Ngày hôm nay, hẳn cũng không biết đã bị ma quỷ ám vào người đi. Từ trước đến nay, hẳn muốn loại nam nhân nào hầu hạ mình mà không dễ dàng gì có được a. Bây giờ, lại xui khiến cho hẳn mới bắt chợt lại khẳng khẳng một mực động lòng, muốn chiếm đoạt lão nam nhân này đi. Lão nam nhân này cũng quá lợi hại đi. Y hoàn toàn tung ra hai chiêu, một khóc, hai nháo, chỉ còn thiếu mỗi chiêu cuối là đòi thất cổ thôi. Nếu y lên tiếng đòi tự tử thì liền trọn vẹn cả bộ chiêu này đi, chỉ là hẳn sẽ không cho y đắc thủ mà thôi. Hiện nay, hẳn cũng thật là đã bị y làm khó dễ lâu đến vậy rồi đi. Nếu hẳn tiếp tục không động được lão nam nhân đi, lại không gặm được cục xương cứng cáp này của lão nam nhân, mà hiện tại lại kêu hẳn cứ mặc kệ mà buông tha y đi, thì hẳn còn có cái thể diện gì nhìn người khác nữa đây.

Đến tận lúc này, Lâm Gia Bảo vẫn là giằng co với lão nam nhân này đến không có hồi kết a.

Nếu y cứ phản kháng, thì Lâm Gia Bảo lại làm khó dễ. Cứ tiếp tục diễn biến như vậy, thì cũng không phải là cách đi, chung quy vẫn cần phải tìm cách giải quyết triệt để a!

– Thiếu chủ tử, Đông Phương tiên sinh ghé thăm a.

Quản gia Lâm Phúc vừa tiến vào bẩm báo. Đồng thời, xem như là đã giải cứu tình cảnh chật vật giữa hai người, Lâm Gia Bảo cùng với Thuận Lâm.

Do gã tìm đến bẩm báo, mà vô tình hạ xuống một bậc thang để cho Lâm Gia Bảo bước xuống, cho nên, trong lòng của hắn thở phào nhẹ nhõm mà sắc mặt cũng đã đẹp lên không ít a.

Thuận Lâm cũng không ngạc nhiên, nghe được lời này của gã Lâm Phúc này, là muốn Lâm Gia Bảo đi ra ngoài để tiếp khách đến thăm. Ý lập tức bởi vì bản thân y vừa tránh được một kiếp nạn, mà sắc mặt cũng đã tươi tỉnh lên một chút.

Bởi, dạo gần nhất, bởi vì Lâm Gia Bảo ban Ý Thúy là cô nương hồng bài của Mẫu Đan các thưởng cho Lâm Phúc, cho nên, mặt mày của gã luôn luôn rạng rỡ. Nhưng, về rạng rỡ kia vừa nhìn thấy cảnh tượng đang xảy ra ở trong thư phòng, sắc mặt của gã lại không dễ nhìn như vừa rồi đi.

Hiện tại, Lâm Gia Bảo cũng không thèm để ý đến sắc mặt của gã quản gia nhà mình là cái gì đi, hắn vừa nhắc chân lên liền đi ra khỏi thư phòng.

Lâm Phúc sững sốt một lúc, mới trì độn, mới chậm một bước mà đuổi kịp bước đi của hắn. Ngàn vạn suy nghĩ của Lâm Gia Bảo xoay chuyển ở trong lòng, quỹ thần xui khiến thế nào, lại dẫn dõ Lâm Phúc một câu:

– Buổi tối, tắm rửa sạch sẽ cho y, rồi đưa y đến phòng ngủ của ta.

2. Chương 2

Trên mu bàn tay, từng đợt đau đớn truyền tới. Tuy không hề kịch liệt, lại khiến cho Lâm Gia Bảo hận đến ngứa răng.

Buổi chiều, Đông Phương nhìn thấy, liền hỏi hắn, làm sao mà mu bàn tay lại bị thương như vậy. Lúc đó, đúng là Lâm đại thiếu gia vô cùng thích ý, bên môi liền câu lên một nụ cười ái muội khiến người nhìn thấy liền mơ màng, đáp lại một câu nhẹ nhàng rằng, hắn muốn bắt một con mèo nhỏ đầy hoang dã, lại bị nó quào phải, liền nhận được ánh mắt hâm mộ của tên Đông Phương luôn bị thê quản chế đến gắt gao này. Nhưng, bản thân hắn tự biết chuyện nhà hắn. Dù vậy, thì khi Lâm Gia Bảo vừa nhớ tới cái kẻ đã gây nên mấy vết thương này, liền hận đến mức không thể nhai xuống uống máu, làm nuốt tươi luôn cái lão nam nhân không biết tốt xấu kia.

Nghĩ đến, hiện tại, lão nam nhân đang ở trong phòng chờ hắn sung hạnh. Tâm tình của Lâm Gia Bảo lại tốt lên một chút rồi đi. Lâm gia vốn đời đời quan lại là dòng dõi thư hương, hắn là một đời hương hỏa duy nhất. Cho nên, từ lúc hắn vừa mới ra đời liền được được dạy dỗ bởi một nền tảng giáo dục thượng đẳng nhất dành cho công tử thế gia, mọi việc làm quá mức huyết tính liền không thích hợp với hắn đi. Có điều, lâu lâu lại được thay đổi một loại phương thức ăn mỗi, thì hắn vẫn rất tình nguyện mà tiếp thu.

Buộc chặt lại lớp vải đã băng bó cẩn thận mu bàn tay bị thương, mặc kệ hai vạt áo ngoài vốn chưa có buộc chặt, lộ ra lồng ngực mới vừa tắm rửa xong vẫn còn mang hơi nước, cũng không hề tự nhìn thấy thân thể của hắn đang tỏa mát ra một loại ý vị dụ hoặc ái muội nào đó, khiến cho nô tì đang quỳ gối hầu ở bên chân phải e thẹn đỏ mặt. Sau khi liếc mắt một cái vừa nhìn thấy biểu hiện này của nô tì nọ, Lâm Gia Bảo đã xác định rõ mị lực của hắn vẫn không giảm chút nào, vẫn phong độ lẫm lẫm, mà đứng dậy bước về phía phòng ngủ của hắn.

Bên trong, tầng tầng vải lụa mỏng dập dờn, mông lung như sương mù.

Lâm Gia Bảo vén lên lớp lụa mỏng đang thấp thoáng bay lượn này, hài lòng nhìn thấy cái lão nam nhân đã khiến hắn tức giận đến mức đã từ chối lời mời đầy thịnh tình của Đông Phương, mà phải vội vã chạy về trong phủ.

Vươn một tay xốc lên lớp màn mỏng manh bao trùm lên quanh giường.

Thân thể của Thuận Lâm đều hoàn toàn trần trụi, hạ thân chỉ xuyên mỗi một cái tiết khố, đang nằm ở giữa chiếc giường lớn duy nhất ở trong phòng này. Tứ chi đều bị xích sắt khóa lại, cột vào bốn cột giường. Màu đen của xích sắc càng làm nổi bật làn da màu nâu đồng bóng loáng của y. Cả cơ thể của y đang trong trạng thái cương cứng, càng dễ dàng để lộ ra cơ bắp rắn rỏi.

Ban đầu, Thuận Lâm bị lăn qua lộn lại đã mệt đến mức ngủ thiếp đi mất. Hiện tại, y vừa ngủ xong cả một giấc liền tự tỉnh lại.

Trong miệng của y đang bị nhét kín lại, vốn không có cách nào nói ra được mấy lời lẽ cầu xin, tha thứ gì đó khiến hần mất hứng được nữa. Y chỉ có thể trợn tròn đôi mắt, vừa uất ức, cam chịu, lại vừa phẫn nộ, lên án nhìn chằm chằm Lâm Gia Bảo.

Khi vừa nhìn thấy y đã ngoan ngoãn bị trói nằm trên giường của hần thể này, Lâm Gia Bảo rất là thoải mái. Trong lúc hần đang đi trên đường trở về, đầu óc cũng không chỉ có trải qua một lần ảo tưởng ra, dáng vẻ của Thuận Lâm khi nằm ở trên giường. Càng không có cái hình ảnh gì có thể so với bộ dạng của cái lão nam nhân này, chân chính, thật sự đang nằm ở một chỗ mà hần có thể dễ dàng liền chạm vào, mặc cho hần muốn làm gì thì làm, càng nghĩ càng khiến cho mỗi mạch máu của người ta căng phồng. Hần chậm rãi tiến đến gần, Thuận Lâm đang dùng ánh mắt ghen ngào, cầu xin nhìn chằm chú hần. Chóp mũi của hần thít chặt, vừa hít sâu một hơi vào. Quả nhiên, không hổ là chuyện nhờ Lâm Phúc làm a. Kể cả hương thơm được tẩm lên trên thân thể của Thuận Lâm cũng là loại Mê Diệt Hương mà hần thích nhất. Tuy rằng, mùi hương này không hợp với lão hần thô ráp như Thuận Lâm một chút nào cả.

Bàn tay của Lâm Gia Bảo bao phủ lên da thịt màu đồng cổ phơ bày ở trước mắt, vuốt ve vòng eo không thể mềm mại như nữ nhân, nhưng lại hết sức dẻo dai có co giãn của Thuận Lâm. Trong đầu liền hiện lên vài mặt mỉm cười nhớ thương của những nữ nhân từng ở trên giường với hần, hần linh cảm được bản thân mình sẽ có một buổi tối thật tươi đẹp nha.

Khi Lâm Gia Bảo xoa nắn thân thể của Thuận Lâm, Thuận Lâm lập tức run rẩy lên một trận. Tiếp theo, y đã bắt đầu kịch liệt giãy dụa lên, trong miệng ô ô lên tiếng. Chiếc còng sắt màu đen cứng rắn đang khóa chặt ở nơi cổ tay rất rắn, liền nặng nề ru lắc dữ dội, va đập lên trên thành giường lớn được làm từ gỗ tử đàn cũng đều hoàn toàn không có chút sụt mẻ nào cả, nhưng lại lôi kéo đến cổ tay của Thuận Lâm liền ửng đỏ, rướm ra vệt máu.

Bây giờ, Lâm Gia Bảo thật sự rất hài lòng. Bàn tay của hần đang xoa vòng eo của Thuận Lâm từ tốn mà trượt xuống, đến nơi bí ẩn mà hần vẫn rình rập. Hần cảm thấy bản thân đã tiêu tốn quá nhiều thời gian cùng tinh lực ở trên thân của cái lão nam nhân thô kệch, tầm thường, không đủ tư cách này rồi đi. Hiện tại chính là lúc hần đã có thể trực tiếp đi vào đề tài chính rồi.

Sắc mặt của Thuận Lâm đã trắng bệch, thân thể giãy dụa càng lúc càng dữ dội, ở trong đôi mắt toát ra ý tứ cầu xin.

Lâm Gia Bảo nhìn ánh mắt của Thuận Lâm vừa ngoan ngoãn cam chịu, lại vừa uất ức, phẫn nộ. Bỗng nhiên, hần nổi lên thương hại. Y vốn là lão nam nhân chưa từng trải qua hoan ái lần nào, bây giờ liền đã bị trói chặt dường như là con chim bìm bịp chỉ bị mổ xé. Mà y lại trưởng thành còn cao lớn hơn hần hần một cái đầu, trong lúc này, y lại hoảng sợ, gấp đến độ mù quáng cũng không thể so với một con thỏ hung hãn muốn cắn người nữa đi. Cho nên, bàn tay vốn định sờ soạng đến phía sau, do dự một chút, liền chuyển tay, vươn tay nắm chặt phía trước.

Lâm đại thiếu gia là người nào, kinh nghiệm hoan ái vô số, ít nhiều cũng tự xưng là cao thủ, lại không phải đã đọc qua ít nhiều điển tịch rồi đi. Chỉ là đùa bỡn một lão nhân chưa từng trải qua hoan ái, không phải là chuyện dễ dàng như trở bàn tay sao?

Từ trước đến nay, Thuận Lâm đã ba mươi bốn tuổi vẫn còn chưa cưới vợ, cơ thể vốn chưa từng trải qua vui sướng đến vậy. Y dần dần không giãy dụa nữa. Hô hấp từ trong lỗ mũi càng lúc càng nặng nề. Do trong miệng vẫn còn bị bịt kín, âm thanh phát ra lại càng thêm hàm hồ, không rõ.

Nhưng từ trong lỗ mũi lại truyền ra tiếng rên rỉ có chút mềm nhũn, ngọt ngào. Cả người của y chấp trùng chân động. Trong chốc lát, chỉ cảm thấy một tia ánh sáng trắng lóa, lóa qua ở trước mắt, Thuận Lâm liền yên tĩnh lại.

Thừa dịp Thuận Lâm đang thất thần, không còn giấy dựa nữa, thì Lâm Gia Bảo liền vươn bàn tay đã thấm ướt tinh dịch, mò đến phía sau của Thuận Lâm, thăm dò xoa nắn một cái. Thuận Lâm vẫn đang chìm trong dư vị cao trào, vẫn còn không có phản ứng gì cả. Lâm Gia Bảo liền yên tâm, tiếp tục lớn mật sờ soạng.

Bỗng, phía dưới, ở ngay nơi khó nói hơi bị trướng đau, Thuận Lâm lập tức thức tỉnh, cơ thể liền giấy dựa kịch liệt lên.

Lâm Gia Bảo lập tức phần nộ.

Bởi, bây giờ, Lâm đại thiếu gia tự nhận là đã lấy ra mọi sự kiên trì cùng thân mật vốn trước nay chưa từng có, để đối đãi ôn nhu với y đến vậy, mà y còn giấy dựa phản kháng nữa. Hắn trừng mắt nhìn chằm chằm cái lão nam nhân chó ghẻ không biết tốt xấu này. Tuy rằng, tầm mắt hung ác của hắn vừa liếc mắt nhìn thấy cổ tay của Thuận Lâm đã nhuộm máu, thì tâm của hắn liền mềm nhũn một trận. Nhưng ngay lập tức, cự vật ở dưới hạ thân lại cứng rắn đến mức trước nay chưa từng có.

– Ngoan ngoãn một chút. Sau đó, người muốn cái gì, gia cũng đều đồng ý cho người.

– Ô ô ...

Thuận Lâm liều mạng mà lắc đầu. Ánh mắt khẩn thiết, cầu xin thảm thiết, tứ chi rần rở giấy giụa. Chiếc giường lớn làm từ tử đàn liền rung lắc, loạn vang lên âm thanh kéo kè kéo kẹt.

Lâm Gia Bảo tự kéo xuống vạt áo vốn không hề buộc chặt kia, xoay người liền đè Thuận Lâm xuống nệm giường, vẫn còn chưa quên dụ dỗ:

– Người lại...

Giọng nói của Lâm Gia Bảo đột ngột im bặt. Đồng thời, ở phía sau, bất thành linh, xuất hiện một cây gậy to. Việc này chỉ là bất ngờ đối với Lâm gia bảo mà thôi. Còn đối với Thuận Lâm, từ đầu đến cuối, y vẫn luôn nhìn thấy.

3. Chương 3

Trong thư phòng sạch sẽ, sáng sủa, người đang băng bó cho chiếc đầu của Lâm Gia Bảo vẫn là nô tì của ngày hôm qua băng bó cái tay bị thương cho hắn. Kỹ thuật băng bó vẫn tốt như vậy, nhưng rõ ràng là lớp băng vải này đã do nàng rất miến cưỡng mà băng bó lên một lớp vải dày, nhưng vẫn đang thấm ra chút máu đỏ. Cho nên, chẳng trách được Lâm Gia Bảo nhìn xuống Thuận Lâm đang bị trói gô lại, quỳ ở dưới đất kia, thì sắc mặt khó coi của hắn sẽ không thể nào khó coi hơn được nữa. Rõ ràng, đây là không gian của cả phòng sách, hương thơm dịu dịu. Nhưng bây giờ, chẳng khác nào là nơi diêm la điện đầy âm u.

Lão nam nhân khóc một trận đến nước mắt nước mũi nhem nhụa, bắn tũu. Bộ dạng lồi thối, lệch thếch này, thực sự là càng nhìn càng không có chỗ nào đẹp mắt cả. Lâm Gia Bảo lại càng không thể tự lý giải rõ ràng được nguyên nhân là, tại vì sao khi vừa nhìn thấy khuôn mặt uất ức, lem luốc nước mắt nước mũi, nấc nghẹn, đáng buồn hể hể này của lão nam nhân. Bộ dạng thân thể của y bị dây thừng thô to trói chặt đến mọi cơ bắp đều bị ép đến gồng nổi lên, ở trên làn da màu nâu đồng liền lưu lại vết trói màu đỏ chói mắt, thì một nơi nào đó trên thân thể của hắn liền thức dậy, biến hóa rất rõ ràng.

– Thiếu gia, chính là do Thuận Lâm cấu kết với Tiểu Hồng Đào. Một đôi cầu nam nữ này đã mưu hại gia a.

Lâm Gia Bảo không hề nghe thấy, mấy lời lẽ bẩm báo gì đó của gã Lâm Phúc đang đứng ở bên cạnh vừa bật thốt lên. Hắn chỉ nhìn Thuận Lâm vốn đã đủ mọi màu sắc hấp dẫn ánh mắt của hắn, lại vừa bị gã Lâm Phúc chăm sóc qua một buổi tối lại càng thêm muôn màu muôn vẻ.

Tại sao một tên nam nhân lại có thể bị uất ức đến vậy đây?

– Cái miệng hôi hám chứa cái lưỡi không xương ăn nói bậy bạ của người, mới là nên bị cắt đi đấy. Ta và Thuận Lâm ca vốn là trong sạch. Các người mới phải là một đám đầy đầu đều luôn suy nghĩ đến mọi loại chuyện thấp hèn linh tinh đi.

Không cần đến Lâm Gia Bảo hay là quản gia ra bất cứ chỉ thị gì, tự nhiên liền có một gã nô bộc ở bên cạnh tiến lên, giáng xuống cho Tiểu Hồng Đào một cái tát. Tiểu Hồng Đào lập tức chảy máu miệng, nhìn chăm chăm về phía Lâm Gia Bảo liền chửi thề một tiếng.

Lâm Gia Bảo nghĩ. Xem đi! Đến cả một cô nương cũng đều có huyết tính hơn so với y nữa là. Vóc dáng trưởng thành của y có cao to, lực lưỡng đến vậy vóc thì cũng có tác dụng gì đâu?

Lâm Phúc nhìn vẻ mặt cao thâm khó dò của Lâm Gia Bảo, cực kì cẩn thận mà suy đoán tâm tư bây giờ của chủ nhân. Gã quản gia này liền vung tay lên, liếc mắt một cái ra hiệu cho nô bộc bên cạnh, tên này gật đầu. Tên nô bộc hiểu ý, mau lẹ đi tới trước mặt Tiểu Hồng Đào.

– Đùng đánh, đùng đánh!

Từ đầu đến cuối, Thuận Lâm đều cúi đầu giả chết, liền hoảng hốt lên, vọt tới trước mặt của tên nô bộc kia, ngăn cản không cho gã xuống tay đánh tiếp. Dù sao, y lớn lên cũng khô ngô, ngày thường luôn thành thật, làm tròn bổn phận, đều luôn cầm cúi đầu cần cù mà làm việc, cũng coi như đã luyện ra một thân thể đầy lực lưỡng ở trong phủ đi. Gã kia còn bị y vừa đụng phải liền té ngã.

Nhưng, y đã bị trói gô lại, vừa không thể dùng tay nên hành động càng bất tiện. Gã nô bộc bò dậy, vẫn quay về phía Tiểu Hồng Đào càng xuống tay đánh nặng nề thêm. Không quá một hai cái tát, miệng của Tiểu Hồng Đào Hồng liền bật ra đầy bọt máu, từ trong kẽ răng đang rỉ máu ra, nhuộm đỏ cả hai hàm răng trắng, cả gương mặt sưng phù đến đôi mắt đều bị híp lại.

Thuận Lâm vừa ngăn cản mấy lần, nhưng đều vô dụng. Y rũ rượi, đau đớn, quay đầu nhìn về phía Lâm Gia Bảo. Y quý, bò đến trước mặt của Lâm Gia Bảo, nước mắt lấm lem rơi đầy mặt:

– Thiếu chủ tử, cầu người đừng đánh Tiểu Hồng Đào nữa. Nàng vẫn còn con nít. Van cầu người.

Lâm Gia Bảo nhìn Thuận Lâm, trong ánh mắt lóe lên một cái. Gã Lâm Phúc lập tức ra hiệu cho tên Đường Hạ đang đánh Tiểu Hồng Đào dừng tay lại. Lâm Gia Bảo nhìn Thuận Lâm nước mắt ướt sũng cả khuôn mặt, chậm rãi vươn bàn tay phải ra, phủ lên trên mái tóc mềm mượt của Thuận Lâm, về mặt lại dâng lên một chút sùng nịch, ôn nhu vuốt một lần rồi lại thêm một lần nữa.

Gã Lâm Phúc hiểu ý khom người, phất tay một cái, ra hiệu cho tất cả mọi người cùng gã đồng thời lui ra ngoài. Toàn bộ không gian ở trong phòng đều im ắng, khủng hoảng, không có ai dám mở miệng nói chuyện. Tiểu Hồng Đào Hồng nhổ ra một ngụm nước bọt đầy máu, miệng lại đau đớn đến không thể nào nói được nữa.

Thuận Lâm lên nhìn nhìn mọi người đều đã lui ra. Nỗi sợ hãi liền dâng lên. Từng cái vuốt ve ở trên đầu lại khe khẽ di chuyển như có như không, lại càng thêm khiến y đứng ngồi không yên, thân thể không tự chủ được mà run rẩy không ngừng. Rõ ràng, kẻ đang đối mặt với y chính là thiếu chủ tử, dù bất kể là tuổi tác hay là hình thể đều nhỏ hơn y rất nhiều, nhưng không hiểu sao, lại khiến y không chống cự được mà dâng lên kích động muốn có tông cửa xông ra ngoài bỏ trốn.

Lâm Gia Bảo vuốt ve đỉnh đầu của Thuận Lâm từng cái một, càng lúc càng nhẹ nhàng còn hơn là đang cưng nựng một con mèo nhà nuôi ở trong phủ. Tiếp theo, hắn dùng sức kéo đầu của Thuận Lâm vùi vào, dựa đến gần sát đến vị trí vừa nãy vẫn luôn không an phận. Nhiều lần vươn ra ngón tay xoa nắn đôi môi của Thuận Lâm khiến hai cánh môi thuận thể liền hơi hé ra. Đôi môi trắng bệch run rẩy giữa những động tác mờ mẫn của ngón tay Lâm Gia Bảo. Lâm Gia Bảo từ tốn đưa ngón tay cẩn thận chen vào. Hắn có ý gì không cần nói cũng biết.

Dường như Thuận Lâm bị dọa đến kinh sợ, lui về phía sau, y bị trói lại bằng dây thừng, rất khó để không chế sức lực, di chuyển khó khăn, liền lập tức bị ngã ngồi lên trên mặt đất.

Lâm Gia Bảo lạnh lùng nhìn khuôn mặt tái mét của Thuận Lâm đang ngồi sụp xuống trên mặt đất mặt. Cặp con ngươi lưu ly lạnh bạc trong đôi mắt hẹp dài như lá liễu nhìn chăm chăm lão nam nhân này. Hắn không biết, tại sao bản thân lại dâng lên dục vọng hùng hực đối với cái lão nam nhân vô dụng này được

tính là cái gì đây. Hắn cũng không muốn biết. Hoặc nên nói là hắn không cần biết. Hắn có thừa biện pháp để khiến cho cái lão nhân vô dụng này đi vào khuôn phép, tiếp theo, vẫn sẽ có rất nhiều thời gian để ngẫm về đáp án của vấn đề này đi.

– Người không muốn cái nha đầu gọi là Tiểu Hồng Đào gì kia còn sống sao? Nó thì dám to gan phạm thượng. Một là cắt lưỡi, may miệng, sau đó, liền bị bán vào kỹ viện cổ găng mà phục vụ mọi loại nam nhân.

Khi vừa nghe xong lời lẽ này của Lâm Gia Bảo, thân thể của Thuận Lâm mạnh mẽ run rẩy lên một trận, tựa hồ như là đã hoảng sợ đến cực hạn.

Lâm Gia Bảo nhớ tới, đêm qua khi hắn nâng vòng eo của Thuận Lâm lên, thì thân thể của Thuận Lâm cũng không tự chủ được mà run rẩy lên. Cặp con ngươi ở trong mắt của hắn lại sâu đến không thấy đáy. Mà lúc này, khi hắn đang ngắm xem, có nên đứng dậy đề lão nam nhân này xuống hay không. Bởi trong tình cảnh bây giờ, cái lão nam nhân nhu nhược này cũng không dám phản kháng hắn được nữa.

Nhưng, Thuận Lâm lại cố sức, gian nan bò lên, y quỳ gối ở trước mặt của Lâm Gia Bảo, chậm rãi há miệng ra.

Đầu lưỡi ngậy ngô đầu lưỡi, gian nan ngậm lấy côn thịt ở trước mắt, chậm chạp nuốt vào, di chuyển vụng về. Hành vi này lại khiến cho dục hỏa ở trong người của Lâm Gia Bảo càng đốt cháy bùng bùng.

Khi hắn muốn cao trào, Thuận Lâm muốn lui người lại. Nhưng, Lâm Gia Bảo lập tức ôm lấy đầu của y, hắn càng đẩy côn thịt kia đi vào càng sâu, liền bắn ra. Sau đó, vươn tay nâng lên cằm của y lên, ép buộc y nuốt xuống tất cả.

Thuận Lâm bị sắc liền ho khan liên tục, cả khuôn mặt đều bị nghẹn đến đỏ chót. Y nôn khan vài tiếng, hiện lên vẻ mặt khóc tang. Ánh mắt nhìn Lâm Gia Bảo càng thêm sợ hãi, trốn tránh. Cuối cùng, cả thân thể hoàn toàn đều ngã xuống, rũ rượi ở trên mặt đất.

– Ha ha, luyện tập nhiều lần nữa thì người liền quen thôi.

Vừa nói xong, tự đột ngột nhớ ra, ý tứ ở trong lời nói này của hắn, còn có thể, hắn sẽ lại tới ra lệnh cho lão nam nhân này lần nữa. Lâm Gia Bảo liền sưng sốt một chút. Nhưng, hắn vừa nhìn thấy Thuận Lâm đột ngột ngẩng đầu lên, cả khuôn mặt đều hoàn toàn trắng bệch, hắn lại cảm thấy lời này của mình vừa lỡ miệng bật thốt ra, là một quyết định chính xác.

4. Chương 4

Sau đó, Lâm Gia Bảo lại hưởng dụng miệng của Thuận Lâm khẩu giao cho hắn. Cái lão nam nhân đại ngốc này hoàn toàn không hề có một chút tiến bộ nào. Nhưng, nhìn vẻ mặt của y khi đang cố nén xấu hổ cùng giận dữ, phần nộ đến mức thân thể cũng hơi run rẩy lên, thì đây chính là chất kích thích tốt nhất đối với Lâm Gia Bảo.

Đây vốn chỉ là xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đúng lúc lại tạo nên một chút tình thú trong cuộc sống a.

Chỉ có điều, loại người con ông cháu cha này vốn không rõ sự đời, tình cảm chân thành là gì, thì làm ra mấy việc này, cũng chỉ là vì nhất thời sinh ra cảm xúc hiếu kỳ tìm kiếm chút mới mẻ đối với lão nam nhân này mà thôi. Cho nên, hắn cũng không tìm hiểu về hoàn cảnh của y, cũng không hề quan tâm, hay chăm sóc đến sinh hoạt hàng ngày của Thuận Lâm cả.

Nhờ vào, một lần, sau khi đã biểu diễn ở ngay trước mặt Tiểu Hồng Đào, Thuận Lâm cũng đã an phận hơn rất nhiều.

*

– Người nói cái gì? Ta không hề nghe rõ. Nói lại lần nữa!

Sáng sớm, Lâm Gia Bảo vừa cất cao giọng, lập tức đã có hai nô tì cung kính bưng lên một cái hộp đóng kín đặt lên bàn của hắn, dưới đôi mày kiếm sắc bén, đôi mắt hẹp dài như lá liễu, chợt lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

– Ta không muốn làm việc ở trong phủ này nữa. Hôm nay, ta tới là để từ công.

Cả người của Thuận Lâm đều run bần bật, đến đôi môi đều đang run rẩy lên, kể cả mấy lời lẽ vừa nói ra cũng đang run theo.

Từ trong hộp đó, hai nô tì lựa chọn hồi lâu, đã dâng lên tờ giấy khế ước làm công ở trong Lâm phủ của Thuận Lâm cho Lâm Đại Bảo. Hắn nhìn lướt qua, lại tùy tiện, thả vào trong hộp. Tầm mắt thẳng tắp, nhìn về phía Thuận Lâm. Hắn nhìn vô cùng chăm chú. Chăm chú đến mức có thể thấy rõ trên đôi chân mày của Thuận Lâm đều thấm ra mồ hôi lạnh. Hắn nhìn rất lâu, đến khi Thuận Lâm đổ mồ hôi lạnh ướt đầm đìa cả người. Ánh mắt của hắn, khiến Thuận Lâm cảm thấy bản thân là con ếch xanh đang bị một con rắn to nhìn chăm chăm vậy. Tiếp theo, hắn lại vui vẻ nở nụ cười,

– Tất nhiên là có thể từ được rồi. Người cho rằng ta sẽ cần người sao?

Vừa nghe xong lời này, toàn thân của Thuận Lâm nhất thời liền thả lỏng. Mặc dù, vẫn là có chút ảm đạm khi nghe Lâm Gia Bảo thẳng thắn đến vậy. Nhưng, Thuận Lâm dù có thần kinh thô đến mấy, cũng cảm thấy, rốt cuộc thì thiếu chủ tử cũng đã thông suốt, muốn khôi phục bình thường rồi đi.

Thử nghĩ xem, Lâm Gia Bảo là hạng người nào. Hắn muốn cái dạng nữ nhân hoặc là nam nhân nào mà lại không chiếm được cơ chứ. Cho nên, chỉ là một gã hán tử thô lỗ có cũng được, mất đi cũng chẳng sao đi?

Thuận Lâm lập tức vui sướng lên. Đến cả khuôn mặt luôn dài thườn thượt, mặt mày xám xịt cũng liền xoá đi mây mù, ửng đỏ cả mấy ngày nay, nhìn thẳng thanh thiên mà nói:

– Tạ ơn thiếu chủ tử. Tạ ơn thiếu chủ tử.

Lâm Gia Bảo không nghĩ tới Thuận Lâm sẽ vui vẻ đến vậy. Điều này khiến cho hắn có chút không sang khoái. Dựa vào vẻ bên ngoài ưu tú cùng với gia thế hiển hách của hắn, thì từ trước đến nay, Lâm đại thiếu gia đây ở trên tình trường, dù là nữ nhân hay là nam nhân, đều luôn là kẻ đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, càng không hề gặp bất kì trắc trở nào cả. Hắn lại càng không ngờ tới, sẽ có một ngày, xuất hiện một người, chỉ vì có thể rời khỏi hắn mà vui mừng đến hoan hô nhảy nhót. Điều này khiến cho hắn có một chút ảo não, muốn đổi ý rồi đây.

Nhưng, nhìn cả khuôn mặt của Thuận Lâm lập tức sáng ngời lên, bỗng nhiên, Lâm Gia Bảo lại có ý muốn giữ lại nụ cười tùy ý này ở trên khuôn mặt kia mãi. Cái loại nụ cười tỏa sáng như ánh mặt trời này ở trên khuôn mặt này của Thuận Lâm lại khiến hắn nhìn y rất khó coi, rất chói mắt. Y vốn luôn bày ra một bộ dạng của một con hổ nhả, luôn hoảng sợ đến run lấy bẫy, giống như muốn khóc lại không dám khóc, vừa dịu ngoan lại vừa phần nộ, cam chịu. Dù ngẫu nhiên, y có hé môi gượng gạo mỉm cười, cũng là do Lâm Gia Bảo bức bách, còn luôn dẫn theo đôi chút lo sợ lại nịnh nọt.

Một lão nam nhân đã ba mươi bốn tuổi vẫn còn chưa cười được lão bà như y, thành thật nở nụ cười rộ lên, vẫn còn có chút ngây ngô, buồn cười trẻ con vẫn còn chưa hết. Bởi vì một cái nụ cười này, đã khiến cho Lâm Gia Bảo bỏ đi cái ý nghĩ ban đầu, muốn cho Thuận Lâm uống công vui vẻ một trận.

– Được rồi!

Lâm Gia Bảo hít một hơi thật sâu vào, mới đè nén lại được vị trí nào đó, đang bắt đầu không an phận.

Coi như là làm việc thiện đi. Cho nên, một tuồng kịch buồn cười làm xằng làm bậy cũng đã nháo đến mọi người cũng đều biết, đến đây đã kết thúc.

Tuy rằng, hắn vẫn còn chưa có được ném qua cái nơi tiêu hồn kia, cũng khá là đáng tiếc. Nhưng dù sao thì, ở trong thiên hạ này, kẻ có thể từ chối Lâm Gia Bảo -hắn, vốn rất ít ỏi đi.

Thuận Lâm thuận lợi rời khỏi cái nơi đã khiến y phải sợ hãi đến mất mặt này. Y lại còn dẫn theo cái tiểu nha đầu Tiểu Hồng Đào nhanh nhẹn cùng rời đi.

Gã Lâm Phúc giao tờ giấy bán thân của Tiểu Hồng Đào cho Thuận Lâm, vừa hung hăng nói, số của nàng rất may mắn đi. Bởi nếu y đến chậm nửa khắc, Tiểu Hồng Đào sẽ bị được tặng cho một vị khách quý có

ghé thăm Lâm phủ ngày trước vốn đã coi trọng nàng. Hiện tại, y tự nhiên lại được hưởng lấy một cô dâu nhỏ xinh đẹp cô dâu, dùng lộ phí mà Lâm Gia Bảo đã cho, đi về nhà còn có thể mở ra ít thứ để buôn bán nhỏ. Cuộc sống sau này, còn không phải là vui vẻ, sung sướng nữa hay sao.

Đây chỉ là lời lẽ suy diễn của riêng mình gã mà thôi.

*

Còn về phần Thuận Lâm đã bỏ đi, vốn không hề nghĩ đến việc, xác định là có thể nuôi sống nổi Tiểu Hồng Đào hay không. Chỉ là, y cũng không muốn tiểu nha đầu luôn nhanh mồm nhanh miệng này vì mình mà bị đưa đi, tặng cho cái vị khách quý gì đó. Vốn trong mấy gia tộc lớn, có thêm vài phòng thê thiếp được tuyển vào nhưng đến chết vẫn không có được sủng ái vẫn là điều rất bình thường. Nhưng, nha đầu này đã cứu y. Thuận Lâm vốn chưa từng đọc sách gì, hiểu lễ nghĩa chi. Chỉ có điều, y là một người cổ hủ, truyền thống, đều luôn tuân thủ theo lý lẽ cứng nhắc, thông thường, cho nên, tri ân nên báo đáp.

Đi xuyên qua cánh rừng, y dẫn Tiểu Hồng Đào trở về quê hương của mình. Ở trong nhà của y, vẫn còn ca ca cùng tẩu tử.

Y sẽ không có cưới Tiểu Hồng Đào. Bởi, Tiểu Hồng Đào vẫn còn nhỏ tuổi đến mức có thể làm con gái của y được rồi a.

Cho nên, qua mấy ngày nữa, y dự định tìm cho một gia đình tốt để Tiểu Hồng Đào kiếm tẩm chồng để ổn định cuộc sống.

Y nghe theo lời mai mối của tẩu tử, ở thôn bên cạnh có một quả phụ tên Thúy Hoa dẫn theo một nữ nhi là Bình Nhi. Vốn là người từ ở trên núi xuống đây, bởi vì cuộc sống ở trên núi quá mức kham khổ. Cho nên, tẩu tử liền đến dạm ngõ, mai mối để Thúy Hoa tái giá với y, đã định ra ngày lành tháng tốt. Chỉ cần Thúy Hoa cùng nữ nhi Bình Nhi của nàng cùng được đưa tới nhà y, là coi như mọi chuyện đã xong rồi.

Trong lúc đó, Thuận Lâm là tân trưởng phu vẫn còn có chút lo lắng. Nhưng tiếp tục, sống cùng nhau hòa thuận, đến sau khi con trai của y được sinh ra, y liền không còn gì phải lo lắng nữa. Nhi tử gọi là Bảo Nhi, bởi vì tiểu hài tử này được cha mẹ cùng tỷ tỷ cưng chiều đến mức sợ ngấm vào trong miệng sẽ tan, ẩm vào trong tay chỉ sợ liền bị rơi mất, cho nên, tiểu hài tử này được gọi là một nhi tử quý giá như châu như bảo.

Sau đó, Tiểu Hồng Đào liền được gả vào một nhà trong thôn. Có mấy lúc, trong khi đang nấu ăn thiếu ít muối, giấm, đường gì đó, đều có thể chạy về nhà mẹ để xin một ít gia vị, vừa kịp trở lại xào nấu vẫn đều không bị khét đi.

Thuận Lâm ở gần với nhà của hiền tế đến vậy cũng quá tốt đẹp quá đi.

Nhưng, trên thế giới này, liệu có cuộc đời mấy ai mà chỉ trải qua sóng gió, chịu thiệt thòi chỉ một lần đây. Vậy đến tận cùng thì còn có nơi nào tốt hơn nữa đây?

Nếu như cứ sống như vậy mà trải qua hết cả cuộc đời này, thì hầu như, Thuận Lâm đều đã muốn quên đi hết tất cả mọi thứ liên quan đến Lâm Gia Bảo. Một màn đã từng diễn ra kia, đối với y mà nói, vốn không phải là kí ức vui vẻ gì mấy, nó vẫn luôn được chôn chặt xuống tận cùng ở nơi sâu nhất trong trí nhớ.

*

Hôm đó, Tiểu Hồng Đào dẫn theo Bảo Nhi xuống núi, nhưng mà đến tận buổi tối cả hai vẫn còn chưa trở về. Thúy Hoa lo lắng, còn Thuận Lâm thì quyết định đi xuống núi tìm thử xem. Để Bình Nhi ở lại nhà để chăm sóc cho nàng.

Thuận Lâm chạy đi chạy lại bốn chuyến, qua nhà tìm hiền tế, rốt cục, đợi đến khi mặt trăng ló dạng, y mới nhìn thấy hiền tế mới vác cuốc đi trở về. Hiền tế vừa nghe Tiểu Hồng Đào cùng Bảo Nhi vẫn còn chưa về, gã cũng hoảng hồn.

Không qua bao lâu, mọi ngọn đèn ở trong thôn đều được thắp sáng, trưởng thôn triệu tập cả đoàn người cùng nhau hỏi han thăm dò xem có ai trong thôn biết được tung tích hiện giờ của Tiểu Hồng Đào hay không.

Cuối cùng, chỉ có đứa nhỏ của nhà Nhị Cầu Tử ở phía sau núi, mới nói là đã nhìn thấy Tiểu Hồng Đào xuống đường Mỹ Xuân Thiên để mua son phấn. Mọi người ở trong thôn lập tức hoàn toàn trầm mặc. Mọi

người đều biết, con đường Mỹ Xuân Thiên này ở trong thành đều có đến mấy cái kĩ viện nổi tiếng đều được mở ở trên con phố kia. Mà, thoát nhìn, Tiểu Hồng Đào chính là mỹ nhân từ trên núi này đi ra đi.

Hiện tế lập tức liền ngượng ngập. Thuận Lâm vừa nhìn thấy vẻ mặt của gã, y cũng bắt đầu bối rối.

Bởi y biết nhất định là gã đang nghĩ xem có nên tìm Tiểu Hồng Đào trở về hay không đây. Mà, nếu đã tìm được nàng trở về, thì liệu gã có lại còn muốn ở với nàng nữa hay không đây.

Thuận Lâm lại hoảng hốt. Mọi người cũng đều hoảng theo. Nhưng, y phải cố sức bình tĩnh lại, ổn định tâm tình, y không thể hoảng hốt như vậy nữa. Thuận Lâm vội vã kéo lấy ống tay Áo của hiện tế nhà mình, nói:

– Mọi chuyện cứ chờ tìm Tiểu Hồng Đào trở về rồi lại tính tiếp đi.

Tiểu Hồng Đào Hồng rất hung dữ. Kì thực, ở trong nhà hiện tế, đều là do Tiểu Hồng Đào làm chủ, hiện tế vốn đang bối rối, cả người vốn không hề còn có suy nghĩ gì được nữa, gã chỉ lẳng lẳng gật đầu.

Cả một đêm này, Thuận Lâm đều hoàn toàn không ngủ. Sáng sớm của ngày hôm sau, bầu trời vẫn còn chưa sáng, y đã rời khỏi giường. Y nghĩ đến biểu hiện của hiện tế trong đêm nay, cũng không biết là y đã suy nghĩ ra cái gì rồi. Vốn đã an phận sống ẩn cư vào trên núi, lại vẫn không thể sống yên ổn được. Bây giờ đã đi vào con đường chết, Thuận Lâm cũng đã hết cách rồi. Y dặn Bình Nhi ở nhà chăm sóc Thúy Hoa. Y lại nói với Thúy Hoa là y mới nghe thấy tin tức của Tiểu Hồng Đào, bây giờ xuống núi dẫn người về khiến cho nàng yên lòng. Y liền lấy ít đồng tiền xu, lại mang theo chút lương khô, một thân một mình đi xuống núi.

5. Chương 5

Thuận Lâm nằm mơ cũng không ngờ tới, còn có lúc, y tự mình tìm tới Lâm Gia Bảo.

Y vừa xuống núi, liền đi dò xét khắp con đường Mỹ Xuân Thiên, ở đó lượn lờ ba ngày. Dù là đã xin ngủ nhờ ở chuồng ngựa khách điểm, vốn cũng không tốn quá nhiều tiền đồng, nhưng dần dà, ăn uống này nọ, mấy đồng tiền kia liền được dùng hết không còn một đồng.

Y vốn tưởng rằng, mọi chuyện đã không còn hi vọng nữa. Ai ngờ, tình cờ lại để cho y nghe thấy mấy vị khách đến uống rượu ở trong khách điểm, xì xào bàn tán đến chuyện của Tiểu Hồng Đào.

Sau khi Thuận Lâm nghe xong chung chung, thì mới biết được nàng đã gặp phải tên khách quý ghé qua Lâm phủ năm đó đã coi trọng nàng nên đã bị bắt đi.

Đến tên kia là ai, y cũng không biết nữa là. Cho nên, y đã thực sự là không còn có cách nào khác nữa, mới tìm tới Lâm phủ.

*

Lâm Gia Bảo cao cao tại thượng ngồi ở trên chủ vị trong sảnh chính.

Tầm mắt nhìn đến khuôn mặt của lão nông dân thô to vốn không biết là ai cả, dù đã lục tung trong trí nhớ của mình.

Hắn lại liếc mắt một cái nhìn đến gã quản gia Lâm Phúc vẫn luôn đứng ở bên cạnh mình, đang bày ra bộ dạng mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim. Là do cái gã quản gia hầu như vẫn luôn có thể tâm linh tương thông cùng với hắn. Bây giờ lại không hỏi qua hắn mà đã dám tùy ý phán đoán, liền tự ý dẫn người này vào đây.

Hắn nghiêm túc quan sát một lúc rất lâu, vẫn không hề nhìn ra có chút đặc biệt để khiến hắn nhận ra lão nam nhân này là ai cả. Ngay khi hắn rốt cục không thể nhìn nổi nữa, muốn mở miệng hỏi nguyên nhân, thì y đã thảng thốt lên tiếng:

– Cầu xin thiếu chủ tử cứu Tiểu Hồng Đào giúp ta.

Thiếu chủ tử?

Chỉ có điều, danh xưng này đã từng được nghe ở một năm trước, lại nhắc cho người nghe nhớ lại kí ức tưởng như rất xa xôi về trước kia. Đặc biệt là sau khi đã phát sinh ra sự kiện kia, hắn đã triệt để tiếp nhận vị trí chủ nhân, chính thức chấp chưởng nhà họ Lâm, thì đã không còn ai gọi hắn bằng cái danh xưng này nữa. Đến ngay cả đám thúc bá kia ở trước mặt hắn, cũng phải cung cung kính kính gọi hắn, một tiếng là gia chủ.

Kỳ thực, Lâm Gia Bảo vẫn chưa nhớ ra cái lão nông dân có thân hình thô to lại luôn bày ra vẻ uất ức đang quỳ ở trước mắt dị thường uất ức này là ai cả. Vừa nghe thấy danh xưng kia từ miệng của y phát ra, hắn liền dâng lên tâm tình thư sướng không tên, cho nên, lòng của hắn liền đại phát từ bi, phát tay một cái, nói:

– Lâm Phúc, người đi tra một chút.

Lâm Phúc luôn đứng ở sau lưng của Lâm Gia Bảo, cho nên, tự nhiên là mọi biểu tình đầy sắc sỡ vốn lướt qua ở trên mặt của gã Lâm Phúc vốn không hề bị Lâm Gia Bảo nhìn thấy. Nhưng mà, Thuận Lâm vốn đang quỳ gối ở dưới sảnh đường, đều thấy rất rõ ràng.

Hắn vốn có chút hài lòng Thuận Lâm, nhìn Lâm Phúc đã rời đi rồi. Trong thư phòng này, cũng chỉ còn sót lại hai người là Lâm Gia Bảo và Thuận Lâm.

Nhận ra điều này khiến cho y có chút đứng ngồi không yên. Tuy rằng y đã cực lực khống chế bản thân mình. Nhưng thân thể của Thuận Lâm đã bắt đầu trực tiếp mà run rẩy nho nhỏ lên. Y cúi xuống, chôn đầu thật sâu đến trước ngực, không dám ngước lên. Mồ hôi lạnh cũng đang ứa ra ướt đầm tấm lưng.

Lâm Gia Bảo nhìn khuôn mặt của người nông dân đang diễn ra biểu tình thật thú vị. Đôi lông mày của hắn liền nhướng cao lên, sầm soi, càng nhìn chăm chăm y.

Chỉ có điều, rất nhanh, hắn đã mất đi hứng thú. Hiện tại, kẻ đối mặt trực tiếp với hắn mà sẽ không run rẩy vốn rất hiếm có đi. Cái bản tính bần nhão không trét nổi thành bức tường của lão nông dân này, vốn không khác gì những kẻ khác đi. Nếu như nhất định phải tìm ra có cái gì đó khác biệt, thì chỉ có một điểm là, y càng sức chống đỡ yếu ớt, nhút nhát không lời nào có thể tả nổi, hơn so với những kẻ khác mà thôi.

Vì vậy, tầm mắt của Lâm Gia Bảo nhanh chóng thu hồi, quay về trên mấy trang sổ sách ở trước mặt.

Không bao lâu sau, Lâm Phúc đã trở về. Nhưng mà tin tức mà gã mang về, lại không hề khiến Lâm Gia Bảo vui lòng. Lâm Gia Bảo xoa xoa cằm. Bởi vì hắn vốn không nhận ra lão nam nhân này là người nào cả. Hiện tại, chuyện này rất khó để giải quyết, giúp đỡ dùm. Cho dù là hảo bằng hữu thân thiết, thì hắn cũng chưa chắc gì sẽ đứng ra giải quyết ổn thỏa, bởi vì đây là một mối buôn bán không có lời.

Lâm Gia Bảo nhìn ‘món đồ chơi’ vẫn còn đang quỳ trên mặt đất, thoát nhìn không biết đã có bị đụng chạm gì qua chưa. Nếu không phải do gã Lâm Phúc tự chủ trương dẫn y đi vào đây, thì căn bản, hắn sẽ không nhìn thấy y. Chỉ vì y vừa mở miệng gọi hắn bằng một danh xưng khiến cho hắn cao hứng một chút mà thôi. Cho nên, tại sao hắn lại phải làm đến trình độ, vì y mà đứng ra, giải quyết cái vụ buôn bán khó nhằn, không lợi nhuận này chứ?

Sau khi làm gia chủ, Lâm Gia Bảo càng sẽ không làm ra bất cứ một vụ buôn bán không có lời nào cả. Thậm chí, căn bản là, hắn vốn không biết cái lão tiểu tử quỳ ở trước mặt này là ai đi!

– Người đi đi!

Thuận Lâm kinh hoảng nhìn Lâm Gia Bảo. Y không hiểu Lâm Gia Bảo nói lời này đây là có ý gì?

Loại ánh mắt hốt hoảng này khiến cho Lâm Gia Bảo có ảo giác, giống như như đã từng quen biết ở đâu rồi vậy.

Nhưng, chuyện này cũng không hề gây cản trở gì đến hắn. Hắn đưa tay lên phất phất tay, hành động này như là đang đuổi mấy con ruồi nặng bu quanh, lên tiếng đuổi người:

– Người đi đi, ta không giúp người nổi đâu!

Thuận Lâm cực kì hoảng loạn. Trong đầu óc của y lập tức liền trống rỗng, không biết phải làm sao bây giờ cả. Quả thật, so với bất cứ ai khác, y đều hoảng loạn hơn cả. Bởi dưới lớp bọc là cái thân hình cao to của một lão nam nhân này, kỳ thật, so với bất cứ ai khác, thì đây là một nội tâm vô cùng yếu đuối. Y vốn là kẻ lù đù, chất phác, chưa từng trải đời. Y vốn chỉ là lão cóc ngồi ở đáy giếng mà thôi.

Nhưng chỉ bởi vì mọi người đều hoảng loạn rồi, y càng không thể cho phép bản thân mình cũng hoảng loạn theo được.

Y vốn không hiểu nổi. Tại sao Lâm Gia Bảo đã hứa sẽ giúp y, lại đột nhiên từ chối y rồi. Y hoảng hốt đến mức lập tức vọt tới trước mặt của Lâm Gia Bảo. Lòng bàn tay luôn luôn vác cuốc cày bừa, vốn trải đầy các vết chai sần sùi, chỉ bắt lấy một chút ống tay áo hoa mỹ, sạch sẽ kia, lại không dám nắm quá chặt sợ là bẩn nó, y vội vã nói:

– Van cầu người. Thiếu chủ tử, giúp ta một lần này đi!

Ánh mắt vừa ẩn nhẫn, tuyệt vọng lại đau đáu này của y, khiến tầm mắt của Lâm Gia Bảo rơi vào bàn tay của Thuận Lâm đang tóm chặt lấy một chút ống tay áo của hắn. Giống như là bị kinh sợ, Thuận Lâm lập tức rút tay về.

Lâm Gia Bảo vẫn luôn nhìn chằm chằm vết thương bị cắt ở trên cổ tay của Thuận Lâm vẫn còn chưa kịp lành hẳn, đã lưu lại một vết sẹo nhợt nhạt.

Lần thứ hai, tầm mắt chậm rãi chuyển về khuôn mặt Thuận Lâm vẫn đang bày ra vẻ lo sợ bất an. Lâm Gia Bảo liền hiện ra một vẻ mặt thú vị. Hắn nghĩ, thật rất muốn biết là lão nam nhân có hình dáng còn cao to hơn cả mấy tên hộ vệ nhà hắn, nhưng nội tâm lại không can đảm hơn so với con thỏ nhà được bao nhiêu cả này, là ai nha.

Cái loại uất ức khó gặp này, cũng giống như một loại ngọc thạch quý hiếm có là rất khó mà tìm được đi.

Hắn nhìn gương mặt đang tràn đầy sự hốt hoảng, toát ra đầy mồ hôi hột của nam nhân đang đứng ở trước mắt này, đột nhiên có một loại lửa giận đã lâu không gặp, kèm theo cả dục vọng đã nguội lạnh cả một năm nay, tựa hồ như cũng đã thức tỉnh theo, ngồng cuồng dâng lên, thôi thúc hắn hận không thể đè người ở trước mặt này ra mà phát tiết.

Thuận Lâm lại vội vã, quỳ xuống trên mặt đất. Y dập đầu xuống mặt đất, vang lên mấy tiếng ‘bang bang’, lại không hề nói ra lời nào cả. Y vốn cũng không biết được. Làm ra hành động này, trước tiên là xin lỗi vì vừa nãy, dưới tình thế cấp bách đã mạo phạm. Hay là, y đang phải tiếp tục cầu xin thiếu chủ tử cứu Tiểu Hồng Đào ra giúp y nữa đây.

Hiện tại, Lâm Gia Bảo từ tốn ngồi xuống trước mặt của y, bàn tay vốn cầm cây bút liền vươn ra một ngón trỏ, luôn được bảo dưỡng đến trắng nõn. Chạm đến đỉnh cằm màu nâu đồng không khác mấy với màu da trên người của Thuận Lâm.

Nhìn kỹ một chút, kỳ thực thì dáng vẻ này của y cũng không tính là quá già. Làn da không bóng loáng nhưng lại rất căng tràn, co dãn. Càng không giống như nữ nhân, dù qua hơn ba mươi tuổi, có dùng qua bao nhiêu loại mỹ phẩm bảo dưỡng cũng không thể nhìn đến đẹp mắt đến vậy đi.

Lâm Gia Bảo có chút ngạc nhiên đối với loại da dẻ thô ráp nhưng co dãn, lại cảm nhận được rõ ràng nhịp đập thành thục đầy sức sống ẩn bên dưới, vừa sờ đến liền yêu thích không buông tay, ngón tay xấu xa của hắn bắt đầu hành vi không an phận.

Thuận Lâm càng thêm sợ hãi.

Thân thể của y liền bắt đầu run rẩy, lạnh lẽo.

Ngón tay này liền vuốt ve men theo đôi lông mày, cùng viền theo đôi mắt tròn xoe này, thì trong ánh mắt này càng toát lên vẻ vừa ẩn nhẫn, cam chịu lại buồn bực, phần nộ càng thêm rõ ràng.

Ngón tay của Thuận Lâm chậm chạp vuốt ve. Đương nhiên là hắn càng có thể cảm giác rõ ràng được thân thể của người đang quỳ gối ở trước mặt này càng thêm run rẩy.

Đột nhiên, Lâm Gia Bảo có một loại cảm xúc thành công kì dị. Một nam nhân cao lớn đến vậy lại quỳ ở trước mặt mình bởi vì chính mình, chỉ bị hắn dùng một đầu ngón tay mơn trớn mà y đã bày ra dáng dấp lạnh run đến run cầm cập đi. Đối với tính tự tôn của nam giới, thực sự là khiến cho hắn đã đạt được sự thỏa mãn rất lớn đi.

Ngay sau đó, Lâm Gia Bảo chậm rãi lộ ra một nụ cười tuần mỹ của năm đó, đã khiến cho đông đảo mỹ nữ say đắm, ngất ngây, xụi lơ như mưa rơi:

– Không phải người đã cầu xin ta, cứu cái nữ tử tên Tiểu Hồng Đào gì đó sao?

Thuận Lâm nhìn nụ cười của Lâm Gia Bảo, trong nháy mắt, y liền hoảng hốt. Y càng không hiểu làm sao mà Lâm Gia Bảo đột nhiên lại thay đổi chủ ý nữa rồi. Nhưng, tâm tư của mấy đại nhân vật này, luôn luôn xoay chuyển, khiến cho một tiểu nhân vật như y đây, vốn không có đủ tư cách, càng không cách nào để suy đoán ra nổi đi. Cho nên, y chỉ là nóng vội, liều mạng mà gạt đầu.

– Ha ha. Vậy người lấy cái gì để trao đổi, van cầu ta đây?

Bây giờ, ở trên thân của Thuận Lâm vốn hoàn toàn không hề có cái gì nữa cả. Mà, trên đời có thứ để khiến cho gia chủ nhà họ Lâm này để mắt đến vốn không thể là một đồ vật gì có chút tầm thường đi. Nhưng cũng không biết là may hay là xui quấy đây. Bởi vì đúng thật là Thuận Lâm vốn chỉ có một thứ đã được Lâm Gia Bảo để mắt đến, đó chính là thân thể của hắn đi.

Bất thành linh, khuôn mặt của Lâm Gia Bảo kề sát vào gương mặt đối diện của Thuận Lâm. Khiến y nhất thời hoảng hốt, bất ngờ ngã ngồi xuống, mông đập trên mặt đất. Mồ hôi lạnh rớt xuống, từ trên mặt lông mày chảy dài xuôi xuống. Ở trên thân, mồ hôi lạnh đổ ra, càng lúc càng nhiều đến mức thành một dòng sông luôn rồi đi.

Thật sự thì, khi y đứng trước cửa lớn của Lâm phủ liền luôn mãi do dự, có khi vừa bước vào rồi liền bị đá văng ra bên ngoài. Vả lại vừa rồi, y còn vô ý mạo phạm.

Nhưng y lại càng không ngờ tới, Lâm Gia Bảo sẽ lấy ra điều kiện trao đổi này để lừa người. Vị hán tử này chỉ thành thật, trung thực quá mức mà thôi, chứ không phải là kẻ ngốc. Lâm Gia Bảo vốn là một tên công tử bột, tâm địa lại gian xảo. Y cũng vốn không phải là không hiểu. Chỉ là y vẫn luôn không hiểu. Tại sao một kẻ có địa vị hiển hách như gia chủ Lâm gia vốn muốn hạ người gì mà chẳng có. Làm sao lại sẽ luôn nhớ đến cái loại người thô kệch, yếu đuối như y vậy a. Cho nên, chính là vì y ôm ý nghĩ như thế cho nên mới dám đến Lâm phủ cầu xin Lâm Gia Bảo giúp đỡ.

Thuận Lâm vốn đã trở thành trưởng phu, làm cha người ta rồi. Cho nên, y không thể làm ra chuyện xấu hổ khiến cho con cháu sau này của mình lại không ngốc đầu lên được. Tuy y muốn nói ra như thế. Nhưng ở trong nhà vốn bản hàn, mỗi người trong gia đình đều yêu thương, chiều chuộng nhi tử Bảo Nhi như châu như bảo vậy. Nếu cứ bỏ mặc Bảo Nhi mất đi thể này, sau đó lại báo cho Thúy Hoa biết tin dữ này, nàng vốn đã lớn tuổi đang sống khỏe mạnh, nhất định cũng sẽ lại đau lòng đến chết đi sống lại một trận, liền sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe, tâm bệnh rất khó qua khỏi đi. Cho nên, nếu như y không qua được cái cửa này, vậy thì căn bản, không thể bàn đến con cháu đời sau cái gì nữa đi.

Vì vậy, Thuận Lâm chỉ đành chôn đầu thật sâu xuống dưới.

6. Chương 6

Lâm Gia Bảo có chút ưỡ oải, mê mang, chăm chú nhìn cái lão nam nhân cường tráng ở trước mặt này.

Nếu như nói về một năm trước, hắn dâng lên dục vọng không tên đối với Thuận Lâm, thì hắn còn có thể tự biện giải là năm đó, trẻ tuổi nồng cuồng lại bị quý mê hoặc hồn phách mà thôi thúc gây nên đi.

Vậy, cảm xúc như bây giờ đây, lại xem như là đã có chuyện gì xảy ra?

Cái lão nam nhân mang tên Thuận Lâm luôn yếu đuối, nhút nhát, hờ một chút là sợ sệt đến co rúm người lại này. Bóng dáng của y vốn đã mơ hồ ở trong ký ức của hắn rồi đi.

Thế nhưng, thân thể của Lâm Gia Bảo vẫn còn nhớ đến y. Bởi vì khi vừa thấy y bày ra bộ dáng nhu nhược kia, thì dục hỏa của hắn liền bùng bùng lên như thiêu như đốt, nơi nào đó cũng liền kích động không ngừng.

*

Trong căn phòng tắm, hơi nóng đang bốc lên như màn sương mù.

Rõ ràng là Lâm Gia Bảo đang ôm lấy một lão nam nhân có thân hình cao lớn, thô to hơn hẳn rất nhiều, nhưng người nọ lại chảy ra rất mồ hôi đến đôi chân cũng mềm nhũn xuống. Thân thể trần trụi cũng đã hơi thấm lạnh, đến đôi môi cũng lạnh lẽo theo. Cho nên khi, vừa bước vào bể nước nóng ấm áp, ngâm cả thân mình vào trong đó, thì cái lão nam nhân từ khi bị hắn ôm lấy đến tận bây giờ vẫn còn chưa từng ngừng run rẩy này, lại giật thót lên, cả thân thể của y liền mạnh mẽ rung lên một cái.

Có thể là do hàng ngày luôn lao động tay chân nặng nhọc, cày bừa ruộng đất, mọi cơ bắp của Thuận Lâm đã rắn chắc hơn trước đôi chút. Lồng ngực vạm vỡ, đến vòng eo thon nhỏ, tinh tế đến mức vừa nhìn thấy liền kinh tâm động phách. Lâm Gia Bảo dùng bàn tay vuốt ve, trơn trượt nơi ban đầu khiến hắn động ý niệm này. Hắn nở nụ cười trên gheo xấu xa. Mấy ngày bình thường, y toàn mặc cả một đồng quần áo dày cộm, phiền phức lên người. Đúng là khiến hắn không chiêm ngưỡng ra nha. Thật không ngờ là thân thể của cái lão nam nhân lại có hình dáng xinh đẹp đến vậy đi.

Bàn tay của Lâm Gia Bảo ung dung, thông thả dần dần trượt đến lồng ngực vạm vỡ này mà trên chọc. Tuy không dám phản kháng nhưng thân thể của y càng căng thẳng đến cực kì, hắn nhìn Thuận Lâm hô hấp dồn dập, đầu gối liền trượt trên lán xuống rất rõ ràng. Hắn liền cảm thấy kích động không có cách nào có thể ức chế được nữa. Hắn lập tức nhe răng ra, trước khi y kịp phản ứng lại thì hắn đã cắn một cái lên yết hầu của Thuận Lâm.

Thuận Lâm ở trong vòng tay của Lâm Gia Bảo trên chọc, đã có chút ý loạn tình mê đã lập tức thức tỉnh.

Hơn một năm không gặp, thiếu chủ tử quen thuộc lại được nuôi thành kẻ ăn thịt người rồi sao. Cái ý nghĩ này vừa nảy ra trong đầu, liền khiến cho một tên nông dân cục mịch, ngu muội luôn mê tín dị đoan này, lập tức tự mình dọa sợ mình đến hồn phi phách tán.

Cơ thể của Thuận Lâm lập tức phản xạ liền giãy dụa một hồi.

Nếu như y thật sự động tay động chân đến, thì dù có là ba tên Lâm Gia Bảo gộp lại cũng chưa thể chống lại y đi. Nhưng hiện tại, Lâm Gia Bảo chỉ là hơi hột liếc mắt một cái nhìn y. Thuận Lâm liền ngoan ngoãn chui vào trong lồng ngực của Lâm Gia Bảo, thân thể của y lại tiếp tục lạnh lẽo mà run lên.

Lâm Gia Bảo hài lòng liếc mắt nhìn Thuận Lâm đang dùng ánh mắt lo sợ, bất an mà nhìn hắn.

Bỗng dưng, hắn nảy sinh ra chút thương hại đối lão tử con vô dụng thân bất do kỷ. Nhưng mà cái loại cảm xúc thương hại mà chỉ có mấy cô nương có tâm hồn thiếu nữ này mới có thể nảy sinh ra, đã nhanh chóng bị Lâm Gia Bảo quyết tâm bỏ qua.

Hiện tại, hắn đã có chút mâu thuẫn đối với loại tâm tình xa lạ này đi.

Cho nên, hắn vừa tàn nhẫn cắn lên trên chiếc cổ của Thuận Lâm. Xúc cảm của hàm răng cùng đầu lưỡi nói cho hắn biết rõ độ co giãn của làn da cùng cơ bắp thịt này khá là tốt đi. Vì vậy, hắn liền men theo chiếc cổ mà cắn dần xuống.

Thuận Lâm lập tức nghẹn ngào. Trong miệng của y liền bật thốt rat âm thanh không ổn định.

Thân thể của y nặng nề giật thót lên một cái. Đôi mắt ướt át nước mắt của Thuận Lâm vừa cam chịu, nhút nhát, sợ sệt lại vừa phẫn nộ, bất an nhìn tên công tử tuần mỹ trước mặt mình.

Ở trong màn khói nóng, ẩm ướt lượn lờ khắp bể nước nóng này, như một màn sương mù mờ mịt. So với cô nương nhà người ta, thì làn da này còn muốn trắng nõn hơn rất nhiều đi, còn đang ứng hồng lên, vừa sờ lên liền vô cùng mịn màng. Vài lọn tóc mái đen nhánh vốn luôn bắt kham lại bị mồ hôi thấm ướt, liền bị dính sát lên trên cái trán bằng phẳng, nhưng vô tình lại tăng thêm vài phần sắc thái tà mị, mỹ lệ cho khuôn mặt quá mức anh tuấn này của hắn.

Rõ ràng, thiếu chủ tử là nam nhân lại xinh đẹp hơn y rất nhiều, vì sao lại...?

Lâm Gia Bảo với kinh nghiệm phong phú, đương nhiên là biết thân thể của Thuận Lâm đã bị kích thích đến cực hạn. Cái lão nam nhân này đang cắn chặt môi để đè nén lại âm thanh nức nở, nghẹn ngào để không

thể phát ra được. Thân thể ửng đỏ liên tục chập trùng. Nhưng Lâm Gia Bảo không cho phép Thuận Lâm trốn đi. Lần này, hắn muốn cả hai cùng lúc cao trào.

Lâm Gia Bảo cũng sắp không nhịn được nữa. Dùng một cánh tay giữ thân thể Thuận Lâm lại, một cánh tay còn lại liền mau lẹ đưa đến mặt sau.

– Cầu tặc! Nộp mạng đi!

Bất thành linh, vang lên một tiếng gào to. Một thanh trường kiếm sắc bén, lạnh băng liền chém xuống.

Lâm Gia Bảo lập tức vươn một tay lên, bịt kín vết thương sâu đang rỉ máu ở trên chiếc cổ tinh tế, một tay kéo lấy áo tẩm tự vây lại hạ thân của mình. Hắn giương mắt, nhìn gã thích khách đang đứng ở trước mặt mình. Dù đang ban ngày, nhưng gã lại mặc một thân y phục dạ hành, miêu tả ra một hình dáng mảnh dẻ, trên mặt lại được tẩm khăn đen bịt kín.

Dư quang nơi khóe mắt của hắn, vừa chuyển đến, nhìn về phía lão nam nhân đang bày ra vẻ trợn mắt, há hốc mồm, trì độn vẫn còn đứng ở bên một góc bể kia.

Nếu như không phải do vẻ mặt của Thuận Lâm bày ra quá mức vô tội, cộng thêm, Lâm Gia Bảo vốn biết rõ bản chất của lão nam nhân này vốn không thể nào giả bộ, lừa gạt ai được cả. Thì gần như là Lâm Gia Bảo đã muốn hoài nghi Thuận Lâm có phải là kẻ đặc biệt được phái đến để chuyên đi diệt hắn không đây.

Lần thứ nhất, khi hắn vừa muốn chạm vào y đã bị cào đến tay bị thương. Lần thứ hai, khi hắn vừa muốn chạm y là liền bị đánh cho vỡ đầu. Lần này lại là hắn bị kiếm đâm chết sao?

Lâm Gia Bảo vốn không có võ công, vốn là độc đinh, một đời hương hỏa duy nhất, lại là con cháu của danh môn thế gia thư hương này, cho nên, hắn vốn được tổ mẫu sủng nịch, càng sẽ không để cho hắn đi chịu khổ để học mấy cái gì võ công để trở thành một tên vũ phu. Vì vậy, việc phòng vệ của Lâm phủ luôn luôn được bảo toàn ở trong tình trạng tốt nhất. Bởi vì một khi để cho phần tử xấu có bụng dạ khó lọt được vào trong phủ, thì ngay lúc vừa đối đầu với Lâm Gia Bảo, vậy thì đơn giản là chỉ cần chém xuống một nhát liền kết liễu xong hắn rồi đi.

Thanh kiếm kia bất chợt vừa được giơ lên, lóe ra ánh sáng sắc lạnh truy mệnh đoạt phách.

Lúc này, trên thân của Lâm Gia Bảo lại không hề có bất kì một thứ gì dư thừa để che chắn lại cả. Cho nên, thật sự thì hắn chỉ muốn ngửa mặt lên trời thở dài, ai thán: Mạng của ta tận rồi!

Bất chợt, thanh kiếm dài kia cùng với chủ nhân của thứ vũ khí này, đều cùng một lúc vắng ra ngoài, bay qua một khoảng thật xa, thì cơ thể kia mới hung hăng đập mạnh vào cánh cửa, liền vang lên một tiếng va chạm thật lớn, sau đó mới im ắng hẳn.

Đám thủ vệ ở ngoài cửa liền vọt vào trong như ong vỡ tổ, nhất thời vừa nhìn thấy hiện trường liền sững sờ, nhưng lập tức hồi thần, liền trối gô gã thích khách đã bất tỉnh này lại. Sau đó, mỗi một người trong bọn họ đều đổ ra mồ hôi lạnh như mưa mà tự trối thân thể mình lại để chịu đòn nhận tội.

*

Bây giờ, Lâm Gia Bảo đã khôi phục lại khí thế của ‘gia chủ của Lâm gia’, hắn đã mặc xong một thân quần áo chỉnh tề ngồi ở trên ghế chủ vị trong sảnh đường.

Thuận Lâm đẩy gã thích khách té mạnh đến mức đã bị hôn mê xem như là đã lập công, cho nên, y cũng đã được ăn mặc chỉnh tề, ngoan ngoãn đứng phía sau hắn.

Nô tì vừa mới băng bó vết thương ở trên cổ của Lâm Gia Bảo quá mức tinh xảo, dù đã làm xong chức trách cũng vẫn chưa rời đi. Cho dù bộ phận bị thương cũng chỉ là cái cổ, cũng không gây trở ngại đến sự phát huy sáng tạo của nàng a. Sau khi quấn mấy vòng băng vải, đến nút thắt cuối, nàng còn thông minh khéo léo mà cố ý buộc cái nút kia thành một cái nơ bướm nha, có thể nói là một tác phẩm nghệ thuật quá hoàn mỹ rồi đi.

Lâm Phúc quỳ gối dưới sảnh đường, cả thân thể lạnh lẽo mà run rẩy lên, một đám thủ vệ quỳ ở phía sau gã cũng đang dập đầu ở trên mặt đất cũng đều run rẩy lập cập.

– Là do lỗi của thuộc hạ đã suy nghĩ không chu toàn, khiến cho gia chủ bị đẩy hiểm cảnh. Cầu xin gia chủ trừng phạt!

Vẻ mặt của Lâm Gia Bảo vốn không thể nói là quá khó coi. Hắn vốn không hề lộ ra bất cứ vẻ mặt gì. Hắn chỉ là hờ hững, hỏi ra một câu:

– Tự người nói xem, nên làm thế nào sao đây!

Lâm Phúc liền run rẩy lấy bối, đưa tay vào trong ngực áo lồng lấy ra một thanh đao nhọn, cam chịu nói:

– Thuộc hạ xin được tự sát. Cầu xin gia chủ buông tha cho gia quyến của thuộc hạ.

Một đám hộ vệ quỳ ở phía sau, cũng trăm miệng một lời mà thốt lên:

– Chúng thuộc hạ đều xin được tự sát. Cầu xin gia chủ buông tha cho gia quyến của chúng thuộc hạ.

Y nhìn những hán tử này đều đang run cầm cập đến không ra bộ dạng gì nữa. Lão nông dân với bản chất cực kì hiền lành này, đột nhiên nảy sinh cảm xúc thương hại, có chút đồng bệnh tương liên.

Thuận Lâm biết bọn họ rất sợ hãi. Bộ dạng run rẩy, sợ sệt này giống như lúc y đang đứng ở trước mặt Lâm Gia Bảo vậy, bởi vì y cũng rất sợ hãi. Y cũng là vì người nhà quan trọng của mình, cho nên, dù là có sợ hãi đến mấy cũng phải quỳ gối xuống ở trước mặt của Lâm Gia Bảo mà cầu xin hắn giúp đỡ.

Thuận Lâm biết mình vốn không là gì cả, nhưng y vẫn lắp ba lắp bắp, hé mạng khẩn cầu:

– Có thể, đừng giết bọn họ, có được hay không?

Lâm Gia Bảo trầm ngâm. Hắn tự thừa nhận, trong lúc hắn bị ám sát, thì trong đầu của hắn liền lóe lên sát ý, hận không thể giết chết, phanh thây gã Lâm Phúc này đi. Nhưng, sau khi quay đầu lại, hắn chợt nghĩ đến. Con người mà, đều sẽ có lúc sơ sót mà đi sai bước nhầm mà thôi. Vì vậy, tai nạn cũng đã qua, càng không có gây nên hậu quả gì thảm khốc thì vẫn còn tốt chán đi. Huống hồ gì, một tên quản gia khôn khéo, vốn luôn tâm linh tương thông với hắn này, vốn chỉ có thể gặp mà không thể cầu được a. Nếu nhất thời vì tức giận, hắn liền giết gã, thực sự không phải là đã làm ra một vụ buôn bán lỗ vốn rồi đi. Xem như là trừng phạt, cũng chỉ là ra lệnh cho đi nô dịch, vất kiệt đến mọi giá trị, vốn liếng cùng sức lực vốn có của bọn họ, không chừa lại một chút cặn nào cả, để cống hiến cho gia tộc họ Lâm, mới là cách giải quyết phù hợp nhất của một vị Lâm gia chủ đi.

Lâm Gia Bảo vốn định, nếu như Lâm Phúc cầu xin tha, thì Lâm gia chủ – hắn cũng sẽ biết điều, tỏ vẻ thông cảm, đại nhân đại lượng mà bỏ qua, khiến cho Lâm Phúc nhận lấy ân đức này, mà cảm động, từ đây một lòng một dạ mà làm trâu làm ngựa, nhả nhục, cần cù mà làm việc cống hiến cho gia tộc họ Lâm. Tuy cái gã Lâm Phúc này, ngày thường vốn rất biết nhìn mặt liền biết ý. Nhưng ngày hôm nay, gã đột nhiên lại hoảng loạn đến mức không nhìn ra được gì cả, lại còn thốt ra câu một lòng muốn chết thì thôi đi, còn kéo theo một đám hộ vệ cùng chết theo nữa chứ. Đây là dự định khiến cho Lâm gia chủ – hắn, giống như đại tướng vừa mới bị thương đến sứt đầu mẻ trán, liền chính tay giết đi một đám tiên phong, sau đó, chừa lại một đống lỗ hổng trong tầm chắn phòng hộ chính mình khiến hắn càng dễ dàng bị ám sát hơn đi?

Cái gã Lâm Phúc này, quả thật là không có mắt a!

Vào lúc này, Thuận Lâm lại bật thốt lên một câu, quả thực, là quá hợp với tâm ý của Lâm Gia Bảo. Cho nên, hầu như là hắn không có chút chần chờ nào mà hỏi:

– Người là đang xin tha thay cho bọn họ sao?

– A?

– Người đã cứu ta một lần. Vốn là ta định sẽ trả một ân điển lại cho người. Chính là ta sẽ đi cứu cái cô nương tên Tiểu Hồng Đào của người ra. Nhưng, có điều là, nếu người muốn lấy cái ân điển này cứu Lâm Phúc bọn họ, thì ta đây liền đồng ý vậy!

– A!

– Vậy bây giờ, người muốn lấy cái gì ra để đổi lại việc ta đi cứu Tiểu Hồng Đào đây?

– Nhưng là...

– Ta chỉ cho người một ân điển vừa rồi, vốn chỉ cứu được mỗi một mình Tiểu Hồng Đào mà thôi. Nhưng bây giờ, ân điển cho người được một lần cứu ra nhiều người như vậy rồi. Thì, người đừng có hồng mà lật lọng!

Thuận Lâm hoàn toàn không hiểu gì cả. Có điều là làm người một lời đã quyết định nói ra rồi, thì sẽ không thể rút lại được nữa rồi đi. Mọi chuyện liền nhanh chóng xoay vòng, quay ngược trở lại điểm xuất phát. Hai tay của y đề lên đầu, cào nát mái tóc thô dày, cũng nghĩ hoài không ra nổi, vì sao mọi chuyện xoay chuyển một vòng lại trở về con số không rồi đây.

Y không hiểu. Nhưng, Lâm Phúc lại hiểu được, dành ra chút ít thời gian đa tạ ân đức của y dành cho gã. Tiếp theo, gã đã phải dẫn ân nhân đi tắm rửa sạch sẽ, sau đó, lại đưa y lên giường của Lâm Gia Bảo. Bởi vì, hiện tại, việc cấp bách nhất, chính là gã phải cứu vãn, củng cố vị trí bề tôi trung thành, tận tâm của gã ở trong lòng của Lâm Gia Bảo đi.

Lâm Gia Bảo nhìn theo Thuận Lâm đã bị Lâm Phúc kéo đi. Cái bóng lưng thân bất do kỷ vừa rời đi. Bất chợt, bên khoe miệng của hắn liền vẽ ra một mặt cười mím đầy sùng nịnh. Lão nam nhân nhút nhát này đã bị người ta bán còn giúp kẻ bán mình đếm tiền nữa a. Lúc vừa mới bắt đầu, hắn xác thực là đã định thả Thuận Lâm đi. Nhưng nào có chuyện, món lợi được đưa tới tận cửa, lại không muốn hưởng dụng. Đây vốn cũng không phù hợp với triết lí của gia chủ Lâm gia đi. Hơn nữa, đột nhiên, hắn lại cảm thấy cái lão nam nhân này vô dụng, nhút nhát đến vậy. Nếu mà y không sống ở bên cạnh hắn thì không biết là y ở bên ngoài lại sẽ bị bao nhiêu kẻ bắt nạt đi. Kể duy nhất bắt nạt được Thuận Lâm, cũng chỉ có thể là hắn mà thôi.

7. Chương 7

Lâm Gia Bảo không nghĩ tới Thuận Lâm sẽ khóc.

Bình thường, Thuận Lâm vốn đều sẽ dùng ánh mắt lo sợ, nhút nhát vừa phần hận, uất ức mà nhìn hắn, còn khi y nói chuyện với hắn lại hoàn toàn theo giọng điệu sợ sệt, nịnh nọt. Hình dạng cao to đến vậy lại chỉ có thể phụng phỉ vốn liếng này của trời cho mà luôn run rẩy trước mặt hắn. Y hoảng loạn đến độ mù quáng, càng không thể hung hãn bằng một con hổ muốn cắn người nữa là. Y chính là một người vô dụng đến vậy. Nhưng, Lâm Gia Bảo vẫn chưa từng nghĩ tới là y sẽ bật khóc.

Bất quá, y lại như là thứ càng ngốc, càng chất phác liền càng có tính cam chịu, bền bỉ, nhẫn nhịn càng cao đến thế.

Cho nên, bản chất này càng khiến cho Lâm Gia Bảo nảy sinh một loại cảm xúc nào đó như là cố ý tùy tiện chà đạp lên Thuận Lâm luôn bày ra vẻ cam chịu nhẫn nhục, vĩnh viễn cũng không biết phản kháng, chống chọi lại này. Nhưng kỳ thực là như một loại cổ đại, mặc kệ là đã bị vùi dập, dẫm đạp lên nó bao nhiêu đi nữa, thì nó vẫn có sức sống rất bền bỉ, sẽ luôn vươn mình lên, tươi tốt trở lại. Càng giống như là một loại đồ dùng truyền thống ở trong nhà, đã có từ rất xưa đi, theo tháng năm đều đã phủ bụi, mờ nhạt. Chỉ cần vừa liếc mắt liền nhìn ra được vật này đã nhẫn nhục, chịu đựng đến khó khăn như thế nào đi. Cho dù, không cách nào nhẫn nhịn được nữa, cũng tuyệt đối sẽ không bật thốt ra nửa câu oán hận, vật đó sẽ vẫn luôn luôn trầm mặc ở yên nơi đó.

Vì vậy khi vừa thấy Thuận Lâm khóc, tay chân của Lâm Gia Bảo lập tức liền luống cuống. Hắn vụng về nhìn giọt chất lỏng trong suốt từ trong khoe mắt chảy xuống của lão nam nhân, vốn chưa kịp tránh né, thì thứ đó liền nhỏ xuống ở trên mu bàn tay của hắn, cảm giác nóng đến đáng sợ. Tựa hồ như là đã bị giọt nước mắt vừa rơi xuống va chạm trên mu bàn tay này của hắn đã phát ra một âm thanh cực lớn vậy, khiến hắn lập tức kinh sợ đến mất hồn. Hắn thẳng thốt, cùng lúc đó, bất chợt, bản tính ác độc của hắn, cũng tàn nhẫn bị chấn động một chút.

– Tại sao lại khóc chứ?

Lâm Gia Bảo tự thêu thào, nhìn đầu ngón tay đang bị thấm ướt của hắn. Hắn lập tức bắt lấy áo bào, phất tay áo liền bỏ đi. Cả khuôn mặt của hắn đều tràn đầy vẻ mất hứng. Kỳ thực, ở sâu trong nội tâm đã dâng lên nỗi cô đơn đến chính hắn cũng không hiểu nổi.

Thuận Lâm bật khóc lên đến rất khó coi. Theo như lý lẽ bình thường, nam nhân vốn bật khóc lên liền đã rất khó nhìn rồi đi.

Bây giờ lại là một màn diễn ra thế này, thân hình của một nam nhân cao lớn đang chui rúc ở một góc sâu trong giường lớn, bàn tay đang siết chặt thành nắm đấm mà nhét vào giữa hai cánh môi run rẩy bàn bật đang hé ra, một góc nắm đấm đó chặn giữa hai hàm răng, vừa đang cắn chặt lên da mu bàn tay đang in lên một hàng dấu răng đỏ ửng lên. Từ hốc mắt, còn có nước mắt liên tiếp trào ra, ướt đầm, chèm nhẹp khiến cho cả khuôn mặt vốn đã không đủ bóng loáng không đủ xinh đẹp này càng thêm xấu xí, chật vật, thê thảm. Cho nên, căn bản là không thể khiến cho người nhìn, sản sinh ra cái loại tâm tình thương hương tiếc ngọc, như khi vừa nhìn thấy hình ảnh nữ tử diễm đạm đáng yêu, dù cho gào khóc cũng sẽ là hoa lê đài vũ kia a.

Bất quá, chỉ có gia chủ Lâm gia – Lâm Gia Bảo vừa nhìn thấy khuôn mặt xấu xí vừa ướt ứ, lại vô dụng này, mới có thể, đột ngột nảy sinh ra cảm giác không đành lòng xâm phạm tiếp mà thôi.

Hắn càng cảm thấy, nếu cái lão nhân này ở trước mắt này, vốn chưa từng tìm tới đây một lần nào nữa, thì dù có lướt ngang nhau ở ngoài đường đi nữa, hắn cũng sẽ không hề để mắt đến, bởi y vốn không hề có tác dụng gì để tồn tại. Y vốn chỉ là một đồng bùn nhão không đắp nổi thành bức tường này, vốn chỉ biết lẳng lặng chôn chân một chỗ ở đó, mặc người đi qua đi lại, vô tình mà dùng chân giẫm đạp lên từng tác từng tác một. Dù đã bị chà đạp đến chèm nhẹp, nát tan cũng khó có thể tìm được một chút xíu huyết tính nào từ trong đồng thịt vụn xương nát kia cả đi.

Nhưng mà, chính là một lão nam nhân vốn tồn tại không hề có chút hữu dụng cùng với ưu điểm gì thế này, cũng chưa từng có ý nghĩ muốn đả thương, gây hại đến người nào cả. Bản tính của y vốn quá mức yếu nhược.

Dù chỉ là ở trước mặt của Lâm Gia Bảo cũng không hề có nửa điểm muốn duy trì tôn nghiêm cùng mạnh mẽ kiên trì phản kháng.

Ở trước của Lâm Gia Bảo, y trực tiếp bày ra vẻ run sợ, nhút nhát khiếp nhược, lại cam chịu, giãy giụa, khổ sở, càng không dám dùng một đầu ngón tay để phản kháng lại.

Bởi vậy, chỉ cần Lâm Gia Bảo chấp nhận, thì hắn đã có thể dễ dàng giẫm đạp lên cốt nhục của lão nam nhân này, đẩy y lún sâu vào trong vũng bùn lầy trần ai đầy nhớt nhúa.

Lão nam nhân đang ở trước mặt của Lâm Gia Bảo, cơ bản chỉ khiến hắn càng nhìn càng coi thường, chán ghét, càng khiến hắn muốn bộc lộ ra bản năng tàn nhẫn cùng bạo ngược.

Nhưng khi vừa nhìn thấy cái loại con sâu mềm mềm nho nhỏ này, chỉ cần vươn ra một ngón tay liền có thể bóp chết nó, đột nhiên, Lâm Gia Bảo liền nhẹ dạ bỏ qua.

Điều này cũng có thể sẽ là hành động ôn nhu đầu tiên cũng là cuối cùng của gia chủ nhà họ Lâm này đi.

Lâm Gia Bảo vươn tay đến lồng ngực của hắn, xòe bàn tay ra, phủ lên trên ngực trái, liền vuốt ve nơi đang có một trái tim đập lệch nhịp, hoảng loạn mà vừa nhấc chân bước đi ra khỏi cửa phòng. Hắn ngược mắt lên, nhìn về phía Lâm Phúc hiện tại vẫn đang canh giữ ở ngoài cửa, không dám rời đi nửa bước. Hắn nhân lúc trước khi bản thân kịp đổi ý liền bật thốt lên:

– Đưa y ra khỏi phủ.

Khi Thuận Lâm bị vứt ra ngoài cửa, y liền có chút vui mừng. Nhưng còn chưa bao lâu, vui mừng liền bị tiêu tán hết, mà dâng lên càng nhiều hơn, chính là nỗi kinh hoàng. Nếu như Lâm Gia Bảo đã không còn hứng thú gì với thân thể của y nữa, thì y vốn đã không còn bất cứ cái gì để trao đổi mà cứu ra Tiểu Hồng Đào cùng Bảo Nhi đây?

Cho nên, y bắt đầu bám chặt lấy bậc cửa, mặc kệ mấy gã hộ vệ đứng gác lôi kéo thân thể của y ra ngoài đến thế nào, thì y cũng vẫn không chịu rời đi.

Lâm Phúc thở dài một hơi. Gã quản gia này vốn luôn có tâm ý tương thông với Lâm Gia Bảo này, như đã linh cảm được chuyện này vốn không phải là điều bình thường đi. Cho nên, Lâm phúc ngồi xổm xuống, chăm chú nhìn thân thể cường tráng, cao lớn của Thuận Lâm đang rúm rỏ, chật vật nằm cuộn tròn trên mặt đất, không hề dám phản kháng lại, lướt nhìn đến mấy đầu ngón tay đều đang bầu chặt bậc cửa đến

bật cả máu tươi đầm đìa nhưng vẫn quật cường không chịu buông tay ra kia. Cuối cùng, tầm mắt của gã lại rơi vào, khuôn mặt vừa nãy vẫn còn lấm lem vệt nước mắt vẫn còn chưa kịp khô hẳn, bây giờ lại dính thêm đầy bụi bặm, càng thêm chật vật, nhem nhuốc lây dính khắp mặt của y, mới đành lòng mà lên tiếng đuổi người:

– Người nên đi đi! Tiểu Hồng Đào cùng với nhi tử của người đã được đưa trở về nhà rồi. Sau này, người đừng nên quay trở lại đây nữa a.

Thuận Lâm lập tức sững sốt, ngây ngốc, đôi bàn tay liền buông ra. Đến đám hộ vệ gác cửa rốt cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Cánh cửa gỗ đồ to lớn chậm rãi đóng lại ở trước mặt của Thuận Lâm, cũng đã lập tức xây nên một bức tường ngăn cách Thuận Lâm ở bên ngoài thế giới của Lâm Gia Bảo.

Đứng ở phía sau cánh cửa gỗ đồ to lớn vừa được đóng kín lại này, khuôn mặt của Lâm Phúc mang theo vẻ lo âu sâu sắc, lắc lắc đầu, thở nhẹ ra một hơi dài thườn thượt.

Mặc kệ là y có muốn tiếp tục tới nữa hay không, thì dù có muốn quay đầu trở lại cũng đã không còn kịp được nữa rồi.

Thuận Lâm ngơ ngác đứng ngây người một lúc lâu ở bên ngoài Lâm phủ. Tiếp theo, y bắt đầu quỳnh quáng mà chạy như điên trở về. Thuận Lâm cũng mặc kệ chuyện, một tên đại nam nhân mang theo cả thân chật vật lại lao nhanh ở trên đường giống như phát điên, sẽ khiến cho rất nhiều người để mắt tới, chỉ trở, bàn tán. Bởi hiện tại, y đang cực kì vui sướng bởi vì nửa đời còn lại của y đã không bị tuyệt hậu nữa rồi. Cái loại cảm xúc như là ở trong gang tấc vừa mới thoát chết đã kịp giành lấy được cuộc sống mới này, khiến cho mỗi một mạch máu cuộn cuộn, căng tràn, dưới mỗi một cái cơ bắp trong cơ thể này cũng đều tràn ngập sức sống.

Thuận Lâm đắm chìm trong sự kích động, vui sướng, cho nên, y đã không hề nhìn thấy. Trên lầu cao của Lâm phủ, Lâm Phúc đã khôi phục lại bộ dáng của quân gia Lâm gia, đang khép nép, cung kính, đứng ở bên cạnh Lâm Gia Bảo.

Hắn vốn đang đứng khoanh tay, mí mắt rũ xuống dưới, tầm mắt nhìn theo bóng lưng của y đang chạy vọt đi, bày ra vẻ mặt vừa phức tạp, lại cực kì cô quạnh.

8. Chương 8

Thuận Lâm về đến nhà liền nhìn thấy Bảo Nhi như châu như bảo của y.

Y không khỏi cảm thấy viên mắt đều đang toả nhiệt. Y lập tức vươn hai tay ra, thật cẩn thận, dịu dàng mà bồng lên tiểu hài tử nho nhỏ, bụi bặm, hé chiếc miệng nhỏ phát ra tiếng “ê a, ê a”, ngây ngô nằm nằm gọn ở trong tâ vãi. Ôm lấy cả thân thể bé nhỏ, mềm mại lại ấm áp có chảy cùng dòng máu của y, vào trong lòng của mình. Nảy sinh ra một loại cảm xúc dễ chịu, an tâm, thoải mái lan tỏa khắp toàn thân, đến mức muốn hòa tan cả tâm can của lão nam nhân vô dụng này. Y cảm thấy, vì tiểu nhi tử nhà mình đây, mà y phải chịu đựng tất cả mọi điều oan ức này, cũng hoàn toàn đáng giá đi.

Nhưng niềm vui sướng này rất ngắn ngủi liền qua đi, thì còn có nỗi bất hạnh càng nặng nề hơn đang xảy ra.

*

Hiền tể muốn thôi Tiểu Hồng Đào.

Kể từ sau khi thành thân với Tiểu Hồng Đào đến nay, cái gã nam nhân vốn không có chủ kiến gì cả này, đột nhiên, gã lại dám kiêu căng, bày ra tư thế hiên ngang đuổi thẳng sống lưng, hóp bụng, uốn eo, bộc phát sự can đảm muốn đưa ra một quyết định đầu tiên, chính là muốn tự thôi thê tử có thể đã không còn trung trinh đối với gã nữa.

Tiểu Hồng Đào kiên cường

Gã hiền tể kia, trước đây, vốn luôn nhút nhát, hay nói lắp, lại lấy ra hươu thư đưa đến trước mặt của Tiểu Hồng Đào, trước giờ đều vẫn luôn thị uy với gã này.

Mà phản ứng đầu tiên của Tiểu Hồng Đào, đó chính là nàng đã mau lẹ, chộp lấy cái lá hươu thư này, lập tức liền trực tiếp ném thẳng lên trên bản mặt của gã nam nhân vốn không xứng làm trượng phu của nàng.

Nhưng vừa trở về nhà của Thuận Lâm, nàng vừa ngã nhào vào giường liền bật khóc nức nở. Nàng cảm thấy thật oan ức, cảm phẫn. Bởi bản thân của nàng đã vì một gã nam nhân vô dụng này, mà đã phải nếm trải biết bao nhiêu là tủi nhục, đau khổ, để liều mạng bảo vệ chu toàn cho trinh tiết của mình, đến cuối cùng chỉ để đổi lại một kết quả như thế này thôi sao?

Sau khi khóc xong, Tiểu Hồng Đào lại bình lặng xuống, không hề nói cái gì nữa. Nhưng, chỉ trong mấy ngày, cả thân hình của nàng liền gầy đi trông thấy. Thuận Lâm sợ nàng nghĩ không thông. Mà, y lại làm nghề nông, đã là nông dân thì không thể bỏ bê ruộng đất hoang phí, không thể không cày bừa chăm chỉ, còn phải kiếm tiền cho gia đình ăn mỗi ngày nữa a. Cho nên, y chỉ đành nhờ Bình Nhi chăm nom nàng. Bình Nhi đáng thương chỉ mới là tiểu nữ hài khoảng mười tuổi, vốn đã phải ở nhà chăm nom tiểu đệ đệ vẫn còn quần tã vải, cùng với mẫu thân đã lớn tuổi vừa trải qua hai lần sinh nở, cho nên, thân thể đã vô cùng suy yếu. Bây giờ, Bình Nhi lại còn phải chiếu cố cả Tiểu Hồng Đào. Trong mấy ngày, tiểu nữ hài này liền bận bịu đến chân không chạm đất a.

Ngày hôm đó, dưới ánh sáng mờ mịt của mặt trăng vừa mới ló dạng, Thuận Lâm vác cái cuốc ở trên vai vừa vào cửa.

Mới vừa đổ Bảo Nhi ngủ thiếp đi, Bình Nhi liền quay lại hầu hạ Thúy Hoa ăn cơm tối rồi dìu nàng đi ngủ đi. Tiểu nữ hài liền nhận lấy cái cuốc của Thuận Lâm đưa tới, đặt gọn xuống ở trong góc nhà, lại vừa xoa mồ hôi vừa vội vã đi vào phòng bếp, hâm nóng lại bữa cơm tối.

Thuận Lâm vừa dùng nước thủy rửa sạch mặt mày, tay chân lấm lem ở trước sân, vừa đi vào, liền nhìn thấy, Bình Nhi đang bới ra hai bát cơm nóng đặt ở trên bàn cơm, y mới ngồi xuống, nhìn lão bà cùng hài tử đang nghỉ ngơi ở nơi đầu giường, y liền thở phào nhẹ nhõm. Đây chính là mục tiêu mơ ước, muốn theo đuổi cả đời của một người nông dân đi.

Tuy nói là nhà nghèo, hài tử sẽ phải sớm chịu khổ mà tập gánh vác gia đình. Thế nhưng, đứa nhỏ Bình Nhi này, thực sự quá mức hiểu chuyện khiến cho người nhìn phải đau lòng.

Ở trong phòng nhất thời yên tĩnh, y đột nhiên hỏi:

– Bình Nhi, tỷ tỷ Hồng Đào của con đi đâu rồi?

Bình Nhi quay đầu nhìn xung quanh trong nhà, vừa nhìn lướt qua một vòng, tiểu nữ hài liền kinh hoảng đến biến sắc:

– Vừa nãy, con vẫn còn nhìn thấy tỷ ấy ở nhà đây mà.

Thuận Lâm còn chưa kịp ăn cơm, liền ném bát cháo xuống bàn, lập tức chạy ra ngoài cửa.

Quả nhiên là, sau khi chạy mấy vòng, tìm kiếm một hồi, y liền thấy ở nơi xa xa kia. Y nhìn thấy Tiểu Hồng Đào đến ngồi bất động ở dưới tàng cây cổ thụ mọc nghiêng ngã, méo mó.

Trái tim bất an đang treo cao của Thuận Lâm, mới xem như là được bình ổn mà được đặt xuống. Y dùng ống tay áo chùi đi một chút mồ hôi đọng ở trên trán, vừa nhắc chân chạy đến trước mặt nàng, vừa thở hổn hển nói:

– Đào Nhi, đã tối muộn thế này rồi. Muội còn ra đây làm gì đấy?

Tiểu Hồng Đào ngẩng đầu lên, tầm mắt nhìn về Thuận Lâm. Ánh mắt này, không phải là thất vọng, thần thờ. Nhưng vẫn có thể thấy rõ, ở trong đôi mắt hắc bạch phân minh này của nàng, long lanh, ướt át nước. Hai gò má hồng phấn đang ửng đỏ khiến cho cả khuôn mặt liền cực kì xinh đẹp.

Một nữ tử vốn mạnh mẽ, quả quyết, ân oán phân minh, dám yêu dám hận như nàng.

Mà giờ đây, cả thân thể của nàng đều bày ra vẻ yếu ớt dựa hẳn vào thân cây méo mó, nghiêng lệch. Dưới tán lá thưa thớt, chính là thân hình vốn có mấy phần hao gầy toát lên chút đơn bạc của nàng trong mây ngày gần đây. Hình ảnh này lại chìm trong cảnh sắc tăm tối mờ mịt của núi rừng, cây cối âm u, càng khiến nàng thêm ảm đạm, nhỏ bé lại bất lực. Thực sự rất khó mà tưởng tượng nổi, ở trong xương của nàng vốn có khí khái nam nhi lẫn huyết tính khó thuần nhất.

– Đào Nhi, Tiểu Hồng Đào.

Thuận Lâm nhìn dáng vẻ lẻ loi này của Tiểu Đào Hồng, đột nhiên liền vội vã kêu to tên nàng.

Tiểu Đào Hồng cứ ngỡ ngạc mà nhìn Thuận Lâm, duy trì cái dáng vẻ ngây người, nhìn chằm chằm không chớp mắt này một hồi lâu. Bỗng, nàng lại nghe rằng nở nụ cười, liền nhắc mí mắt lên, dẫn theo một chút hờn dỗi, toát ra mùi vị làm nũng, nói:

– Thuận Lâm ca ca. Huynh cười ta đi!

Chờ đến khi y đã nghe rõ Tiểu Đào Hồng nói đến chữ cuối cùng, Thuận Lâm chỉ cảm thấy trong đầu liền nổ ‘oành’ lên một tiếng, máu nóng hoàn toàn vọt lên trên mặt. Lập tức, cái lão nam nhân đáng thương này, ngay cả nói chuyện cũng không thể lưu loát nổi nữa là. Tay chân liền run cầm cập. Một bụng từ ngữ trong cả ba mươi sáu năm nay, đột nhiên đều bay đi đâu mất, vốn không tìm ra nổi một chữ để nói ra miệng nữa a.

Một cô nương như hoa như ngọc đang đứng ở trước mặt, vừa mới dùng một giọng điệu thành khẩn, thân thiết mở miệng yêu cầu y cưới nàng, cũng đã đủ khiến cho Thuận Lâm hoảng hốt mà tay chân luống cuống một trận, mới lắp ba lắp bắp nói:

– Đào Nhi, muội vừa nói những nơi cuối gì đấy? Huynh xem muội như nữ nhi thân sinh của huynh vậy.

Tiểu Hồng Đào Hồng nhìn Thuận Lâm, thở dài. Khóe môi vẫn tươi cười, chỉ là trong nụ cười này lại có quá nhiều cay đắng:

– Thuận Lâm ca ca, chớ hoảng sợ a. Muội cũng chỉ là nói đùa mà thôi.

Thuận Lâm liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng làn da màu nâu đồng lại bắt đầu tự đỏ ửng lên, tựa hồ như tự cổ chút ngượng ngùng đối với biểu hiện khoa trương vừa rồi của mình.

Y vỗ về bả vai của Tiểu Hồng Đào, nhỏ nhẹ khuyên bảo:

– Hài tử ngọc. Muội lại suy nghĩ lung tung gì nữa đó? Cuộc đời sau này của muội vẫn còn dài. Mọi chuyện rồi sẽ qua, vốn không có cái khó khăn gì mà không vượt qua được cả. Chúng ta trở về nhà thôi, có được không?

Tiểu Hồng Đào gật gù đầu, đáp:

– Hai ta trở về nhà thôi!

*

Thuận Lâm không nghĩ tới, y lại sẽ gặp lại Lâm Gia Bảo nhanh đến vậy. Đương nhiên là, y lại càng không ngờ được, tình huống vừa gặp lại hẳn lại là một màn thảm khóc nhất trong cả đời này của y.

Bóng lưng cao ngạo của gia chủ Lâm gia đứng thẳng tắp, ở trước trận lửa lớn bùng bùng cháy, vẫn đang bốc hơi nóng hừng hực tỏa ra, thổi đến ống tay áo rộng phồng phình tung bay cùng làn tóc đen tung bay, tán loạn, nhưng vẫn cứ giữ được một vẻ đẹp đến tuyệt trần thoát tục. Một thân áo bào trắng lay động, trước một mảng màu đỏ lóa sáng rực rỡ, lại không dính phải một hạt tro bụi nào.

Một đám hạ nhân đều gơ ngọn đuốc đang lập lòe chiếu sáng, đang đứng ở phía sau hẳn. Dưới ánh sáng màu vàng cam, liền có nhìn thấy rõ một bên sườn mặt của hắn toát ra biểu tình phi thường lạnh lùng tuyệt mỹ.

Nếu như căn nhà tranh hầu như bị đốt cháy đến không còn nhìn ra hình dạng vốn có, đã hoàn toàn bị nhấn chìm ở trong trận biển lửa hung hãn kia, vốn không phải là nhà của Thuận Lâm, thì chắc hẳn, lão nam nhân cũng sẽ bị mê hoặc tâm trí bởi vẻ đẹp này của hắn đi.

Chỉ là chiếc miệng của Thuận Lâm đã bị Tiểu Hồng Đào gắt gao bịt kín lại che. Nàng vừa khóc, vừa dùng hết khí lực toàn thân, gắt gao kéo lấy, giữ chặt thân thể của lão nam nhân đã lệ rơi đầy mặt, mới không để y kích động mà xông ra bên ngoài.

Hai người nhìn thấy, từ trong biển lửa hừng hực, gã quản gia Lâm Phúc vừa mới chật vật chạy vọt ra, cả khuôn mặt lem luốc đều nhuốm đầy khói bụi. Gã vẫn bày ra bộ dạng cung kính đúng mực mà đi tới trước mặt Lâm Gia Bảo vẫn còn đang đứng ngạo nghễ bất động ở nơi đó. Gã liền nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nhưng lại ẩn chứa vô hạn đau xót

Chỉ là một động tác đơn giản đến vậy. Ở trong nháy mắt lại khiến cho cả thân thể của Thuận Lâm lập tức bị vắt kiệt đi mọi sức sống. Y liền ngã ngối, bệt ở trên mặt đất. Trên cánh tay vẫn còn để lại đầy các vết thương bị bầu đến rớm máu do mấy đầu móng tay của Tiểu Đào Hồng trong lúc dùng sức giữ chặt y, nhưng bây giờ, y lại không hề cảm thấy đau đớn một chút nào cả. Lão nam nhân nhu nhược này, chỉ biết là, Bảo Nhi bé nhỏ, Bình Nhi hiểu chuyện, còn có cả Thúy Hoa có thân thể yếu ớt, nhưng lại rất hiền thực, đều ở trong cái lắc đầu kia của Lâm Phúc mà cũng đã hoàn toàn tan biến, không còn ở trên nhân thể này nữa rồi.

Y há to miệng. Nước mắt liên tiếp trào ra khỏi hốc mắt đỏ au, từng vệt từng vệt nước mắt ướt sũng, chảy dài ngoằn ngoèo khắp mặt. Nhưng ở trong miệng của y lại không hề phát ra nửa điểm âm thanh nào cả.

Ai. Không có gì khổ sở, đau đớn hơn là tâm đã chết rồi đi.

Y thật sự không hiểu. Y vốn là kẻ thấp hèn chỉ muốn sống một cuộc đời tầm thường như vậy thôi. Tại sao, vẫn không thể buông tha y chứ?

9. Chương 9

Khi cánh cửa sổ lớn vừa mới bị đẩy ra, lặng yên, vốn không hề phát ra một tiếng động nào, thì Lâm Gia Bảo nhất thời lập tức tỉnh lại.

Nương theo ánh trăng yếu ớt len lỏi rơi vào, Lâm Gia Bảo nhìn thấy Thuận Lâm đang đứng ở trước giường của hắn.

Hắn đã chờ đợi đến đằng đằng, chờ đến cái ngày này đã từ rất lâu rồi đi.

Tính từ khi lại thấy được, Tiểu Hồng Đào đang mang thân phận là thê tử của Phú Sát gia. Lần thứ hai, nàng hiện diện ở trước mặt hắn, trong ánh mắt đó của nữ nhân đó vẫn không giấu nổi sự căm hận tận xương tủy, nhìn chằm chằm hắn. Thì cũng bắt đầu từ đó, hắn đã chờ cái lão nam nhân mà hắn tự cho rằng y đã bị biển lửa thiêu đốt đến thành tro bụi, lần nữa xuất hiện ở trước mặt của hắn.

Hắn đã đợi tới mức cả thân thể này đều đau đớn, sốt ruột cả lên.

Trong bóng tối thăm thẳm, mờ mịt, đôi mắt của Thuận Lâm lại sáng ngời đến đáng sợ. Đây chỉ có thể là ánh mắt của người còn sống. Bởi vì đôi mắt này phi thường thanh minh, sáng ngời. Cứ như ánh mặt trời lóa sáng khiến đôi mắt của người nhìn không thể chịu đựng nổi xót xa, lẫn xốn xang đó. Quá chói mắt, đến mức khiến cho Lâm Gia Bảo không dám nhìn thẳng.

Nhìn dáng người cao lớn, nay đã càng thêm cương trực, kiên cường của Thuận Lâm chìm trong bóng đêm. Ngay lúc này, y đang sống sờ sờ, đứng yên lặng ở trước mặt của hắn. Y ở một nơi sát bên cạnh hắn. Trong lòng của Lâm Gia Bảo, đột ngột, dâng lên một nỗi xúc động, cảm thấy dường như, một màn hình ảnh này có thể chỉ là một giấc mơ mà thôi. Nhưng lại khiến Lâm Gia Bảo vô cùng an tâm, bởi hắn biết, đây là sự thật. Đã hai năm chờ đợi mỏi mòn, kể từ khi người này đột ngột hoàn toàn biến mất, ẩn dưới cái danh nghĩa đã chết cháy ngay ở trước mặt hắn đến nay, thì từ lâu, hắn đã quyết định sẽ không bao giờ cho phép y có thể rời khỏi tầm mắt của hắn nữa.

Thân thể của Thuận Lâm dần dần tiến tới gần, bước chân nhẹ nhàng, chậm rãi, giống như một con mèo đen ẩn mình di chuyển trong đêm đen, không hề phát ra bất kì một tiếng động nhỏ nào cả.

Hầu như mọi mạch máu, xương cốt, cơ bắp ở trong thân thể của một lão nam nhân đều không có nhịp đập, im ắng đến dị thường.

Đây hẳn là người có nội công thâm hậu đi.

Một người bình thường muốn tu luyện tới cấp bậc nội công thượng thừa như y, thì không biết là đã phải bỏ ra biết bao nhiêu tinh lực, đã từng nếm trải qua bao nhiêu cực khổ, đắng cay, càng không biết là đã phải hi sinh biết bao nhiêu mồ hôi cùng máu nữa đi. Cho nên, có dùng lời lẽ mà nói, thì cũng hoàn toàn khó có thể diễn tả được đi. Vì vậy, nổi cừu hận đã thay y chống đỡ sống sót qua khắc nghiệt, lại có một thân võ công thâm hậu đến vậy, thì đến cùng là mối thù nổi hận này phải có bao nhiêu lớn mới có thể khiến y tiếp tục kiên trì đến cùng như vậy, thì quả thật, cũng khó có thể dùng lời mà diễn tả được.

Bây giờ, khoảng cách giữa hai người, quá mức thân cận.

Gần đến mức, thân thể của Lâm Gia Bảo lập tức có thể cảm thụ được khí tức ầm áp từ trên người của Thuận Lâm truyền đến. Gần đến mức, dù là ở trong bóng tối mờ nhạt, thì tầm nhìn của Lâm Gia Bảo càng có thể nhận ra được, mọi tâm tình bây giờ ở trong ánh mắt của Thuận Lâm, trong một chốc liền lóe lên tia hung ác, trong một lát là toát lên nỗi bi thương. Gần đến mức, Lâm Gia Bảo có thể nhìn thấy, lúc này đây, ở trong mấy đầu ngón tay đã được cắt ngắn, sạch sẽ của Thuận Lâm, đang siết chặt một thứ hung khí, chợt lóe lên một tia sáng sắc lạnh.

– Người không muốn sống để gặp Bảo Nhi của người nữa sao?

Ngay khi thứ hung khí sắc nhọn đang được giữ chặt ở trong mấy ngón tay của Thuận Lâm liền muốn cắm vào yết hầu của Lâm Gia Bảo. Nhưng, Lâm Gia Bảo vẫn duy trì mười phần bình tĩnh, cất tiếng hỏi.

Quả nhiên, khi lão nam nhân giang hồ vừa nghe thấy cái tên này, thì động tác đang mạnh mẽ đâm xuống của bàn tay đang cầm lấy hung khí kia, lập tức khựng lại. Nhưng, hầu như là ngay lập tức, càng tăng thêm tốc độ mà mãnh liệt đổ ập xuống, yết hầu trần trụi của Lâm Gia Bảo liền ngay ở trước mặt y, chỉ cần một chút nữa thôi, y liền sẽ cắt đứt nó, lại cảm phần gần giọng nói:

– Bảo Nhi đã không còn. Người còn muốn dùng tiểu hài tử để uy hiếp ta sao?

– Bảo Nhi vẫn còn sống!

Hắn bình thản thốt ra, một câu hỏi hợt chỉ vỏn vẹn gồm có năm chữ như vậy.

Từ khi Thuận Lâm vừa bước vào cửa đến giờ, Lâm Gia Bảo vẫn giữ nguyên một tư thế nằm ở trên giường không hề thay đổi một chút nào. Từ bên trong chiếc cổ trắng như tuyết, mỏng manh đến không đỡ nổi một đòn kia, đang ở ngay trước mắt của Thuận Lâm, còn cách chưa tới nửa tấc. Nhưng mà đến cuối cùng, đột nhiên, Thuận Lâm cảm thấy thật may mắn vì y vẫn còn chưa xuống tay. Hung khí giữa mấy đầu ngón tay lóe lên ánh sáng sắc lạnh, trực tiếp liền được thu về bên người. Thuận Lâm tóm chặt lấy ống tay áo của Lâm Gia Bảo dường như tóm chặt lấy một nhánh cỏ cứu mạng cuối cùng vậy, sốt ruột hỏi:

– Người nói Bảo Nhi vẫn còn sống, là thật sao?

Lúc này, Lâm Gia Bảo từ tốn ngồi dậy, vươn ngón tay ra, chạm vào khuôn mặt đã càng ngày càng già dặn của Thuận Lâm, bắt đầu vuốt ve.

Trước đây, y vốn là một lão nam nhân luôn cam chịu, nhu nhược, lầm lét nhìn trước nhìn sau, sợ đầu sợ đuôi. Nhưng chỉ trong hai năm tu luyện, chỉ còn đọng lại sự thành thực, ổn trọng, cẩn thận ở trong con người của y. Thân thể của y vốn đã cao to, nay, còn được tập luyện thêm võ thuật, tu luyện nội công, cho nên, càng khiến cho mọi đường cong đến cơ bắp trên cơ thể này, càng thêm dẻo dai, lại rắn chắc, đẹp đẽ hơn xưa. Đôi mắt thâm thúy đang sáng ngời ở trong tầm tối, lúc này, đã phủ lên một màu cảm xúc hoảng hốt không biết làm sao, trở nên đen láy.

Thuận Lâm của bây giờ, thật là khiến cho Lâm Gia Bảo không thể dời mắt nổi.

– Đúng, Bảo Nhi của người vẫn còn sống.

Một lời có cụm từ “Bảo Nhi của người” này, vừa vang lên, đã thành công kéo Thuận Lâm từ miền ký ức có thể được gọi là đã xa xưa rồi đi. Y vẫn còn nhớ Bảo Nhi của y, có thân thể nho nhỏ của tiểu hài tử mềm

mọi vẫn còn quần tã vải, đôi môi nhỏ chúm chím phát ra âm thanh “ê a, ê a”, đang chảy cùng một dòng máu với y, như vẫn còn đang nằm ngoan ngoãn ở trong lòng của y.

Thuận Lâm liền cảm thấy có một loại cảm xúc nhu nhược, nhút nhát nào đó mà đã bị y mạnh mẽ vút vào xó sâu tận trong tâm hồn của mình, liền tự tay mình đóng chặt cửa, khóa kín liền đột ngột quay trở lại trong thân thể của mình. Giọng nói của y liền ôn nhu, mềm mỏng hơn, cẩn thận đến từng li từng tí một mà cất tiếng hỏi:

– Bây giờ, Bảo Nhi đang ở đâu?

Lâm Gia Bảo nở nụ cười. Vừa nghe câu hỏi này xong, không thể trách hần cười đến đắc ý a. Bởi hần đây là gia chủ nhà họ Lâm, lòng dạ sâu không thấy đáy, chỉ bằng ba tác miệng lưỡi cũng đã đủ xưng bá giang hồ, khinh thường quần hùng bậc trượng phu công. Còn nói về, chuyện đàm phán, thương lượng trao đổi điều kiện thì không có vụ buôn bán long trời lở đất nào mà hần không chiếm được lợi nhuận, không thỏa thuận được đi. Mà một vụ mua bán đang diễn ra ở trước mắt này, đối với hần, càng dễ như ăn cháo, không đáng để hần liếc mắt đến đi.

Nhưng, không thể phủ nhận, hần vẫn là đắc ý được một lần a.

Bàn tay của Lâm Gia Bảo men theo vạt áo của Thuận Lâm luồn vào nắm chặt lấy vòng eo dẻo dai của y. Thuận Lâm giãy dụa một trận, hầu như lại nảy lên ý định muốn rút kiếm ra mà đâm chết hần đi.

Ngày trước, Lâm Gia Bảo vốn không phải là đối thủ của y. Thì, hiện tại, càng không thể, bởi Thuận Lâm chỉ cần nhấc một ngón tay cũng liền có mấy chục loại phương pháp nhanh chóng, gọn gàng giết chết hần mà không hề dính phải một chút máu me nào cả.

Nhưng, lời nói của Lâm Gia Bảo lại thành công ngăn y lại:

– Bảo Nhi rất thích quần quýt lấy ta. Đứa nhỏ này, tám tháng đã mọc răng, rất hay thích cắn loạn đồ vật, vừa cắn phải ngón tay của ta liền gặm đến không muốn nhả ra. Ta không cho nó cắn thì nó sẽ khóc. Cái khuôn mặt khóc lóc đó, đúng là giống người, y như đúc vậy a.

Đây là một đoạn kí ức trên quãng đường trưởng thành lên từng ngày của Bảo Nhi mà Thuận Lâm vốn chưa từng tham dự vào. Cho nên, đặc biệt là khi nghe thấy Lâm Gia Bảo nói, dáng vẻ của Bảo Nhi vừa khóc lên lại giống như y vậy. Lời này khiến cho tâm tình của lão nam nhân dâng lên một loại cảm xúc không tên vừa uất ức lại bi thương, xót xa, thân thiết. Cho nên, y vẫn còn ngây người, đối với hành vi động tay động chân của Lâm Gia Bảo, cũng đã quên mất phải phản kháng lại.

– Cảm nhận được không? Bây giờ, bàn tay đang vuốt ve khắp ở trên thân thể của người, chính là bàn tay đã từng được Bảo Nhi cắn qua a.

Trong đầu óc của Thuận Lâm lập tức nổ ‘oanh’ vang dội. Ở trong lòng của y, đột ngột, giống như cơn lũ có hàng vạn con ngựa đang điên cuồng chạy loạn vốn đã không còn phân biệt được đâu là đồng tây nam bắc, đang hỗn loạn quét qua.

Thân thể vốn đang cứng đờ chôn ở trong lồng ngực của Lâm Gia Bảo, đột ngột, dần dần bị nóng lên, hô hấp bắt đầu dồn dập. Y cắn răng, mới cố sức đè nén xuống, mà nói ra một câu hoàn chỉnh:

– Người biết rõ, còn hỏi!

– Ngoan, được rồi! Không nói, ta sẽ không nói nữa a.

Giọng điệu này của Lâm Gia Bảo như là theo thói quen mà dỗ dành đứa nhỏ đang giận dỗi, chắc là do hần đã quen dung túng cho Bảo Nhi như vậy đi. Ý nghĩ này vừa nảy sinh trong đầu, khiến Thuận Lâm lại có chút thất thần.

Thừa dịp Thuận Lâm đang thất thần, mà lơ là cảnh giác. Lâm Gia Bảo lập tức ôm lấy Thuận Lâm, bàn tay lại tiếp tục sờ soạng xuống phía dưới, cảm lấy vật yếu ớt ở thân dưới của Thuận Lâm.

Một lão nam nhân vốn đã dồn hết mọi tinh lực vào trong việc học võ báo thù lại không có nửa điểm tâm tư nghĩ đến mấy loại chuyện hoan ái này. Mới vừa bị hần chạm đến điểm yếu, hầu như là ngay lập tức, vòng

eo của y liền gập lại, cuộn người lên, một màu đỏ không ngừng nhuộm lên làn da, không khác gì một con tôm luộc đi.

Rõ ràng, y là người đã dùng danh chính ngôn thuận mà quát lên, kêu Lâm Gia Bảo ngưng hành vi quấy rối thân thể của mình lại. Nhưng, chính bản thân của y lại không cách nào kìm chế được mà nhớ tới, lúc này đây, đôi bàn tay vẫn còn đang đặt ở trên người mình, là đôi bàn tay mà Bảo Nhi từng cắn qua. Đột ngột, hầu như ở trong thân thể của Thuận Lâm, nhen nhóm lên một loại cảm xúc thoải mái, ngọt ngào, run rẩy, đáng xấu hổ theo từng ngón tay xấu xa của Lâm Gia Bảo lan truyền đến tứ chi bách hại.

– Thả ra. Thả ta ra. Không muốn.

– Ngoan một chút. Lập tức sẽ rất thoải mái ngay thôi.

Nếu như bây giờ, không nhắc tới động tác ở trên mấy ngón tay của Lâm Gia Bảo, thì giọng điệu ôn nhu của hắn, thật phù hợp để dụ dỗ đứa nhỏ đang tùy hứng vậy.

Hai năm gần đây, tâm địa càng ngày càng lạnh lẽo, cứng rắn của gia chủ Lâm gia đây, tựa hồ như cũng dần mềm nhũn theo hơi thở ướt át, nóng bỏng từ giữa hai cánh môi đã bị cắn đến đỏ bầm của lão nam nhân đang mờ mịt. Kể cả khuôn mặt tuần mỵ vốn lạnh lùng như Tu La cũng dần bị nhu hòa theo, tiếp theo, đến ánh mắt nhìn y cũng ôn nhu đến mức có thể thấm ra nước đi.

Nhưng ở trên mặt của hắn càng bày ra vẻ dịu dàng, thì động tác, của dưới tay lại càng thêm thô bạo, dứt khoát. Trải qua mấy lần, mấy cái ngón tay linh hoạt này đã khiến cho cảm giác ở trong thân thể của Thuận Lâm như vừa mới bay bổng lên trời liền ngay lập tức rơi xuống đất vậy, chỉ là y vẫn còn chưa được giải thoát. Nhìn cái lão nam nhân này ở trong tay hắn, bị hắn chơi đùa đến y chết đi sống lại. Hắn mới chân chính cảm nhận được, quả thật là, y vẫn đang còn sống.

Thuận Lâm lập tức hoảng loạn liền lắc đầu. Dù y đã trở thành cao thủ võ lâm, vẫn luôn nghĩ không ra, bản thân mình không phải đến đây để trả thù diệt môn hay sao. Bây giờ, tại sao, lại trở thành cục diện như thế này đây?

Lâm Gia Bảo cười khê, dâng lên huyết tính ẩn sâu đến tận xương tủy của gia chủ nhà họ Lâm lan tràn khắp mạch máu trong cơ thể của hắn.

Dù đây là người mà hắn yêu đi nữa, thì hắn vẫn không thể mềm lòng, mà dễ dàng buông tha y được. Không, bởi vì càng là người mà hắn đã thương yêu, cho nên, hắn mới phải càng nỗ lực mà trừng phạt y nha. Y đã khiến cho hắn phải thương tâm, khổ sở đến muốn chết, lại còn dám để hắn đợi hai năm mòn mỏi đến tận hôm nay mới xuất hiện.

Mà, cái người đã làm tổn thương đến tâm can này của gia chủ Lâm gia, nhất định sẽ phải trả một cái giá đắt bằng máu, mới tính là đủ đi. Nhưng mà, phải thay bằng phương pháp khác a, nhất định là phải lấy phương thức bắn tung toé ở bên trong ai đang mắc nợ đó để thanh toán hết nha!

10. Chương 10

Nếu như lần này vẫn không được làm ‘công’, thì cái tên gia chủ Lâm gia kia chắc chắn lập tức sẽ phát điên lên đi. Lần này, lại đối mặt với một tên Lâm Gia Bảo luôn mang theo tâm tình ai cản trở hắn thành ‘công’ liền gập thân giết thân, gập Phật giết Phật này.

Cho nên, ta nghĩ cũng không có ai dám chen vào, ngáng đường của hắn đi. Vì vậy, lần này thì hắn thật sự thành ‘công’ rồi nha.

*

Khi mặt trời đã lên cao, Lâm Phúc đang đứng chờ ở ngoài cửa liền nghênh đón gia chủ nhà gã mang theo tâm tình thư sướng, vừa mới đẩy cửa bước ra.

Lão nam nhân vẫn còn nằm yên ở trên giường, không cần nói đến hành động bò lên, chỉ là định làm động tác đơn giản là vươn người, duỗi thẳng eo thôi, thì cũng khiến y cảm thấy cả bắp chân liền bị rút gân đến mức run rẩy, bắp thịt trên cả người đều rã rời, không hề phối hợp một chút nào.

Y nhìn theo bóng lưng đều tràn đầy tinh thần sung sướng, thỏa mãn của gia chủ Lâm gia. Y liền có chút mệt mỏi, mê mang, nảy sinh ra ý nghĩ, gia chủ nhà họ Lâm vốn không hề học võ, kỳ thực là loại kỳ tài vốn có căn cốt thanh kỳ, trăm năm khó gặp một lần đi. Chứ, bằng không, rõ ràng là vì sao mà, suốt đêm qua, hẳn là kẻ vận động nhiều nhất, nhưng đến sáng sớm vừa tỉnh dậy, người cảm thấy thân thể đau nhức, tựa như bị chặt đứt ngang hông, giống bệnh nhân bị bán thân bất toại lại là bản thân y.

Dù là y tập đứng trung bình tấn rỗng rã ba ngày ba đêm, hay là bị phạt chạy vòng quanh sân luyện võ rộng lớn mệnh mông đến mấy trăm vòng. Hay cho dù là y đã tập sai chiêu thức dùng nhất kiếm cả ngàn lần mà bị la mắng trước đồng môn, hoặc như là y đã tự đổ bao cát thành một khối thép để luyện tập nắm đấm, từ khi mấy đầu ngón tay đều bị dập nát đến chảy máu, tiếp thể liền thành thẹo, chưa kịp lành, lại bị rạn nứt mà mài thành vết chai cứng còng. Thì y cũng chưa từng có một nhọc lẫn xấu hổ đến thế này đi!

Lão nam nhân vốn đã xấu hổ đến mức không còn có chút dũng khí nào mà trực tiếp đối diện Lâm Gia Bảo được nữa. Cho nên y liền vốn chỉ quán mỗi một tấm chăn quanh người, gồng gượng bò dậy, xỏ giày vào, lập tức đi đến đến trước cửa phòng, vừa nhìn thấy Lâm Gia Bảo đã quay lại, đứng ở trước cửa phòng. Hắn lại liền kêu y lại:

– Đứng đi.

*

Lâm Gia Bảo vốn định quay đầu lại, gọi y đến rửa mặt. Nhưng vừa gương mắt nhìn đến, chỉ thấy một màn hình ảnh sắc tình, lớp vải chăn đã bị trượt xuống, trên làn da màu nâu đồng, từ trên cổ, men theo đường cong của sống lưng, kéo dài đến chiếc eo thon, rần rở đều trải đầy những dấu hôn đỏ rực. Trong ánh mắt của hắn vốn đã thâm thúy, nay lại càng thâm sâu không thấy đáy. Khóe miệng của hắn liền vẽ ra một đường vòng cung hoàn mỹ.

Lâm Gia Bảo nghiêng đầu liếc mắt nhìn chằm chằm gã Lâm Phúc vẫn đứng ngây người, sừng sốt đứng ở cửa. Khiến cho gã chỉ cảm thấy có cơn gió vô cùng lạnh lẽo vừa thổi đến ở phía sau lưng, gã lập tức hiểu ý mà cúi gập người xuống, mau lẹ nói:

– Thuộc hạ xin phép được cáo lui trước.

Lâm Gia Bảo liếc trắng mắt một cái về phía bóng lưng vô hạn bi thương của Lâm Phúc. Đạo này, gã quản gia này càng ngày càng không mất nhìn a.

Hắn vừa mới đóng kín cửa lại, liền trở lại trước giường, mấy ngón tay xấu xa liền không an phận mà mon men bò lên trên thân thể màu nâu đồng mà hắn đã thêm muốn rất lâu rồi đi, chỉ mới trải qua một đêm hương diễm ngắn ngủi, đương nhiên là không thể nào khiến hắn có thể thỏa mãn hết được đi, cho nên, hắn khàn khàn giọng, trêu chọc:

– Đừng nhìn chằm chằm ta như vậy. Ta vốn đang phải nhẫn nhịn dục vọng xuống đây.

Thuận Lâm mau lẹ vươn tay ra, ra chiều một phát liền bắt được bàn tay xấu xa của Lâm Gia Bảo. Vốn chủ nhân của cánh tay vốn đã cố ý tập võ đến cả cơ thể đều cực kỳ rắn chắc, tràn đầy sức mạnh này. Mà đi so với gia chủ nhà họ Lâm mang theo bộ dạng thon gầy, mỏng tanh, da thịt trắng nõn này. Thì càng khỏi nói nhiều đi, cho nên, việc ngăn lại cái tay xấu xa luôn rờ rẫm quấy rối vốn không đơn thuần kia liền dễ như ăn cháo.

Lão nam nhân ử dột cúi đầu xuống, mí mắt giương lên, càng lộ ra đôi mắt đen lầy, thâm thúy, lặng yên nhìn chằm chằm Lâm Gia Bảo, rồi mới thốt lên một câu:

– Ta muốn gặp Bảo Nhi.

Lời này tính là cái gì đây hả?

Tâm tình của gia chủ Lâm gia vốn đang rất thỏa mãn, thư sướng liền ở trong nháy mắt, lập tức thay đổi sắc mặt.

Thuận Lâm lại bày ra vẻ mặt ‘lời này vốn là chuyện đương nhiên’. Bởi, y xem như bản thân đã tự lấy thân thể này ra để đặt cược vào vụ trao đổi này. Cho nên, sau khi y đã trao đổi thân thể của mình xong một đêm qua liền đã thanh toán được phần này điều kiện trao đổi đi. Vì vậy, một tay đã giao tiền thì tay còn lại cũng nên giao hàng, đây vốn là quy củ bất biến cũng là phép tắc đương nhiên của giới thương buôn đi.

Nhưng mà là một con buôn chính gốc như vị gia chủ của Lâm gia đây vốn luôn hiểu rõ một đạo lí, ‘trên thế gian này luôn luôn sòng phẳng này, vốn không hề có bằng hữu vĩnh viễn, mà chỉ có lợi ích vĩnh cửu’ mà thôi, vừa nghe liền hiểu ra ý tứ này của y, nhất thời, cũng không kịp thích ứng nổi.

Theo như dự kiến mà hắn đã học hỏi, rõ ràng đã miêu tả là, sau khi đã trải qua biết bao nỗi đau khổ, kịch liệt qua đi, chính là khoảnh khắc từ tốn, để hắn bày tỏ sự ôn nhu mà khắc phục hậu quả này nọ trong cả quyển sách chỉ nam hướng dẫn có được tình yêu chân chính, quả nhiên, chỉ là mấy đồng củ rốt nhỏ thôi tha, hoàn toàn không có đất dụng võ.

Gia chủ Lâm gia lập tức phát tay áo, cất bước bỏ đi. Nhưng hắn vẫn là không đành lòng nhìn thấy vẻ mặt buồn bã, thất vọng của lão nam nhân này, cho nên, đã dặn dò Lâm Phúc dắt Bảo Nhi đến gặp Thuận Lâm một lần.

*

Nơi hậu viện, trong lương đình, Lâm Gia Bảo đang ngồi trên ghế, bày ra động tác, nhẹ nhàng hớp một ngụm trà lạnh. Cả khuôn lạnh lùng như Tu La của gia chủ Lâm gia vẫn hùng hực hoả khí, vẫn không thể nào tự dè nén xuống của hắn.

Hắn cố ý ngồi ở đây, dù cách một khoảng không gần, nhưng vẫn từ nơi khe hở cửa sổ, nhìn thấy cảnh tượng ở bên trong phòng ngủ: Thuận Lâm bày ra dáng vẻ mừng đến phát khóc mà đang ôm lấy Bảo Nhi, toát lên vẻ vui sướng từ chân tâm. Chỉ vì gặp được nhi tử của mình, cũng đã có thể khiến cho lão nam nhân vốn luôn là đại nam nhân trầm ổn, vốn chỉ cần một tay không đã nhanh gọn, mau lẹ mà giết chết bất kì một người nào này. Bây giờ lại hiện ra vẻ lóng ngóng vui vẻ như trẻ con, khi muốn vòng tay ôm lấy Bảo Nhi, lại hốt hoảng đến luống cuống tay chân, run rẩy cả thân thể. Bên khóe miệng khẽ nở ra một vệt cười khổ, Lâm Gia Bảo có chút bất đắc dĩ, không biết phải làm sao, vươn tay xoa cái trán của hắn. Vừa gặp phải cái lão nam nhân này, thì hắn đã bắt đầu ném trải qua mọi loại tâm tình xa lạ rồi đi. Bây giờ, đây là lần thứ hai, mà cái lão nam nhân vốn không còn gì cả này, muốn cho gia chủ Lâm gia – hắn vốn luôn luôn giàu sang, có tất cả mọi thứ, phải lĩnh hội, trải nghiệm cái cảm giác gọi là đổ kị, ra sao đi?

Qua một lúc lâu sau, hắn mới rốt cục khẽ cười thành tiếng.

Xem như là Gia chủ Lâm gia đã trực tiếp, triệt để hết hy vọng rồi đi. Nếu muốn cho Thuận Lâm chỉ thuộc về mỗi một mình hắn, thì hắn phải giữ chặt lấy Bảo Nhi. Nhưng, chính là bởi vì có sự tồn tại của Bảo Nhi, thì Thuận Lâm càng không thể triệt để, chân chính hoàn toàn thuộc về riêng hắn được a.

Thế nhưng, cứ như vậy thì đã làm sao đây?

Đến cuối cùng, y cũng đã thuộc về hắn. Đồng thời, nhất định, hắn càng sẽ không bao giờ cho phép y lại rời đi một lần nào nữa.

Như vậy, chẳng phải là quá tốt rồi sao!

– Hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-gia-cung-gia-no>